

Konferans ve Çalıştay: Avrupa Birliği: Ama Nasıl?

(Sosyal Demokrat/Sol Bakış) 31.05 - 01.06.2013

Düzenleyenler: FES, Avrupa Birliği Enstitüsü, TÜSES; SODEV, ve KÜYEREL

Tarih: 31 Mayıs, Cuma - 1 Temmuz, Cumartesi 2013

Yer: Bilgi Üniversitesi Santral İstanbul Yerleşkesi

Eski Silahtarağa Elektrik Santrali

Kazım Karabekir Cad. No: 2/13

Eyüp -İstanbul

31 MAYIS CUMA PROGRAMI

10:00-12:00 Konferans Salonu

10:00-10:15 Açılış Konuşması

Dr. Nils Schmid/ Baden Württemberg Eyaleti Başkan Yardımcısı ve Sosyal Demokrat Parti Başkanı

10:10- 12:30. Açılış Paneli

Moderatör: Aydın Cıngı (E1- 301 Salon)

Konuşmacılar:

Dr. Ernst Hillebrand /Almanya

Dr. Glenn Gottfried/ İngiltere

Prof. Dr. Zoltan Pogasta /Macaristan

Prof. Dr. Nikos Kaskavelis Yunanistan

Prof. Dr. Ayhan Kaya / Türkiye

12:30- 13:30 Öğle Yemeği

ATÖLYE ÇALIŞMALARI

1. Atölye: Çoğulculuk ve İnsan haklarından Yana Avrupa (E1 302 Salon)

Moderötör: Doç. Dr. Esra Arsan

2. Atölye: Sosyal ve Dayanışmacı Avrupa (E1 303 A Salon)

Moderatör: Belma Akcura

3. Atölye: Barış ve Dayanışmadan Yana Avrupa (E1 304 Salon)

Moderatör: Bekir Ağırdır

ATÖLYE ÇALIşMALARı PROGRAMı

13:30- 14:30 Atölye çalışmaları

14:30-14:45 Çay Kahve Molası

14:45- 15:45 Atölye Çalışmaları devam

15:45-16:00 Çay Kahve Molası

16:00-17:00 Atölye Çalışması devam

17:30- 19:00 Sonuçların Toplanması

(Yalnızca moderatörler ve yazıcıların katılımıyla yapılacak)

1 HAZİRAN 2103 CUMARTESİ PROGRAMı

9:30- 12:00 Konferans Salonu

Atölye Sonuçlarının Paylaşıması ve Forum tartışmaları

Moderatör: Hüseyin Çakır

Konferans Sunuşları ve Kaset Çözümleri

Moderatör: Aydın Cıngı

Ben Türkçe konuşacağım öyle kararlaştırıldı. şimdi biliyorsunuz Avrupa Birliği aslında insanlığın çok önemli bir başarılı performansı. İlk defa uzlaşma yoluyla bir dolu ülke ortak değerler ekseninde bir araya geliyor ve insan hakları ve demokrasi değerlerini öne çıkaran bir hukuk öznesi oluşturuyor. Bu ilk kez oluyor. Tabi çok önemli bir şey. Burada da şimdi bir aradayız. Yeni bir Avrupa arayışı içinde olacağız. Ben bu arada size bugünden tam 10 yıl önce yarın yani 31 Mayıs 2003 tarihinde olan bir şeyi hatırlatacağım. Tam bu tarihte 31 Mayıs 2001 tarihinde Avrupa'nın önde gelen düşünürlerinden Jurgen Habermas ve Jacques Derrida birer makale yayınladılar. Birbirinin aynı makale bunlar. Birisi Frankfurt Meine Zeitung'da diğeri de Liberacion gazetesinde. Bunun ötesinde Umberto Eco Republica'da, Fernando Savater'de El Pais'te yazılar yazdılar, makaleler yazdılar. Bunlar 31 Ocak yani ondan 4 ay önce 31 Ocak 2003'te Avrupa'daki 8'lerin ki bunların başını Büyük Britanya ve İspanya çekiyordu. Amerika'nın Irak politikasını destekleyen bir deklarasyona karşı bir tür tepki olarak yayınlanmış yazılardı. Ve amaçları şuydu artık Avrupa'nın özerk bir dış politikası olsun, ve bu dış politika da ortak değerler üzerine kurulu olsun. Çünkü onların görüşüne göre Avrupa'nın en çekici yönü, en üstün yönü kültürüydü ve paylaştığı ortak değerlerdi. O zamandan bu yana tabi ortak bir dış politika çabası oldu. Başarı ölçüsü tartışılabilir ancak tabi bu kriz içinde bulunduğumuz kriz ve sayın Nils Schmid'in de üzerinde durduğu sorunlar şimdilik konuyu değerler ekseninden alıp, avro ve finans bölümüne yığdı. Burada tabi şimdi biz bugün farklı bir Avrupa'dan konuşacağız. Değerler Avrupa'sından konuşacağız. Çoğulculuktan, insan merkezli toplumdaki dayanışmadan, barıştan söz edeceğiz. Bu konuşma sonrasında kurguyu söylemem gerekirse 3 ayrı atölye biçiminde toplanılacak. Ondaki sonra onların sonuçları da toplanarak yarın bir ortak görüş sunulacak. şimdi ben izin verirseniz konuşmacıları çok kısaca tanıyayım. Sağımdan başlayarak gitmek istiyorum. Doktor Glen Gottfried 2001 yılında California Üniversitesi'nden mezun oldu. Yüksek lisansı Sheffield Üniversitesi'nden Uluslararası İlişkiler ve Siyaset Bilimi araştırma metotları üzerinde ihtisas

yaptı Dr. Gottfried. Kendisi şu an Institute for Public Policy Research'te araştırmalarını sürdürüyor. Onun yanında Ayhan Kaya bu üniversitenin bir öğretim üyesi. Lisans ve yüksek lisansını Marmara Üniversitesi Uluslararası İlişkiler Bölümünde yaptı. Doktorasını Warwick Üniversitesinde yaptı. Şimdi Bilgi Üniversitesinde Avrupa Enstitüsü Direktörü ayrıca Jean Monet kürsüsünde başkanlık ve Malmö Üniversitesinde profesörlük yapıyor. Şimdi soluma geçiyorum. Sayın Nicos Kaskavelis Avrupa Birliği Yönetim ve politikalar ve İşhukuku üzerinde yüksek lisans dereceleri var. Yunanistan'da avukatlık yapıyor halen. Önceden PASOK üyesi. Fakat şimdi yeni kurulan yeni sosyal demokrat partinin üyesi ve ayrıca bir Sivil Toplum Örgütü olan Forward Greece'de aktif olarak çalışıyor. Onun yanında Dr. Hillebrandt Friedrich Ebert'te Berlin'de Uluslararası Siyaset Analizi Bölümü'nün yöneticisi. Bizim de işbirliğimiz oluyor kendisiyle. Daha öncesinde FES'in de Ortadoğu ve Avrupa Bölümü başkanlığı yaptı. Şili'de Santiago'da, Londra'da ve en son da Paris'te FES'in yurtdışı temsilciliklerinde bulundu. Ve Profesör Doktor Zoltan Pogatsa Kalkınma, Sosyal Politikalar ve Avrupa Entegrasyonu'nun Ekonomik Politikası üzerinde çalışan bir ekonomist. Batı Macaristan Üniversitesi Fakültesinde öğretim görevlisi. Şimdi kendilerinden görüşlerini alacağız. Ben yine tanıtım sırasına göre gideceğim izin verirseniz. Şimdi ilk sözü sayın Gottfried'e veriyorum. Buyrun.

Gottfried: Teşekkür ederim. Benim slightlarım vardı.

Ayhan Kaya'ya geçelim isterseniz. Efendim şimdi her zaman olduğu gibi ilk girişimimde unuttuğum bazı şeyler var. Hemen bir eksiği tamamlayayım. Sayın konuşmacımızın son bölümde söylediği üzere tabi bütün amacımızı, toplantının amacını yeni farklı bir Avrupa'dan konuşacağımızı söyledim ama sonuç itibarıyla sosyal demokrat pencereden bakarak yapacağımızı eklemeyi unuttum. Onun konuşması bana hatırlattı bunu. Bir ikincisi de konuşmacılarımızın konuşma süre ortalaması 15 dakikayı bulursa tabi tek tek konuşmacıların konuşmalarına süresine ben müdahale etmek istemem ama ortalama 15 dakika kadar falan olursa ondan sonra soru alma olanağımız olur. Ve en sonunda da bütün konuşmacılar da o soruları yanıt verme imkanı verebiliriz. Şimdi Doktor Gottfried'i ben sunumunu yapmak üzere oraya davet edeceğim.

Ayhan Kaya

Peki pratik olalım diyorsunuz Aydın hocam. Ben de İstanbul Bilgi Üniversitesi adına hepinize hoş geldiniz demek istiyorum. Ben yine süreyi biraz daha iktisatlı kullanabilmek adına

hazırladığım metni sizlerle paylaşmak istiyorum. Bu sunumdaki amacım özellikle 20. ve 21. yüzyıllarda Avrupa’da yaşanan iktisadi ve siyasal krizlerin genel bir değerlendirmesini yapmak, yaşanan krizler karşısında iktidarların ne tür söylemler ve ideolojiler ürettiğini hatırlatmak ve bu krizler karşısında solun ve sosyal demokrasinin sergilediği veya sergilemesi gereken refleksleri tartışmak. Aslında çalışmam geçtiğimiz yüzyılda Avrupa’da yaşanan iktisadi krizin üstesinden sol ve sosyal demokrat siyaset anlayışının geldiği varsayımından hareketle biraz önce de başlangıçtaki konuşmada da ifade edildiği gibi hali hazırda yaşanan krizin de aynı şekilde insan, toplum, refah, adalet, eşitlik, istihdam, ve hak odaklı sosyal demokrat yaklaşımla çözüleceği iddiasını taşımaktadır. Diğer bir deyişle sosyoekonomik ve siyasal nitelikli sorunların kültürel ve dinsel nitelikli olduğuna ilişkin bir algıyı hakim kılan, toplumsalın ve siyasal olanın yerine cemaatleri ve kültürel, dinsel olanı daha çok meşrulaştıran, neoliberal yönetsellik biçimlerinin yerini sosyal adaletçi anlatıların alması koşuluyla krizden çıkılabileceğini iddia edeceğim. Bunu yaparken de özellikle 1970li yıllar itibarıyla varolan yapısal sorunları çözmekten ve refah devleti anlayışından giderek uzaklaşan neoliberal devletin girdiği meşruiyet krizinin hala varlığını devam ettirdiğini ve merkezdeki siyasal oluşumların ev ödevlerini tam anlamıyla yapmadıklarını ve bu nedenle de aslında siyasetin giderek popülist, muhafazakar, sağ ve ırkçı zemine kaydığını vurgulayacağım. Burada altını çizmek istiyorum özellikle Avrupa Birliği ülkelerinde giderek yaygınlaşan aşırı sağ ve ırkçı oluşumların ben müsebbibi olarak merkezdeki siyasal partilerin ödevlerini yıllardan beri yapmadıkları varsayımından hareketle açıklanması gerektiği kanaatindeyim. Dolayısıyla analizimizi doğru yapmak gerektiğini düşünüyorum. Semtomlar yerine nedenlere odaklanmakta her zaman fayda var diyorum. Ancak bu durumun sürdürülebilir olmadığını yaşamakta olan bölünmelere, parçalanmalara, gerilimlere, Norveç katliamı gibi olaylara referans vermek suretiyle anlatmaya çalışacağım. Dilimin el verdiği ölçüsünde. Son olarak solun günümüzdeki en önemli işlevinin belki de son yirmi yıla damgasını vuran tırnak içinde “uygarlıkçı, dinsel, kültürelist” söyleme ve paradigmaya son vermek ve toplumsal, sınıfsal, ve siyasal olana vurgu yapmak suretiyle parçalanan tarihsel, toplumsal ittifakların yeniden yaratılması suretiyle siyasetin konuşuran ve birleştiren dilini yaygınlaştırmak olduğunu iddia edeceğim.

Hepimizin bildiği üzere 1929 yılı itibarıyla yaşanan büyük buhran Avrupa’nın toplumsal ve siyasal hayatında önemli dönüşümlere yol açmıştı. Sözgelimi Büyük Buhran bu dönüşüm

sürecinde İngiltere'deki gibi sol partilere karşın Almanya'da ulusalcı, savaş yanlısı ve fiilen saldırgan partilerin zafer kazanmasına neden olmuş, popülist ve aşırı sağ eğilimlerin güç kazandığı ülkelerin siyasal kültürleri bu eğilimleri ya iktidara taşımış ya da iktidara gelmelerini engellemiştir. Sözelimi Almanya'da sosyal demokratlar 1920li yıllarda proleter kökenlerine vurgu yapan ve tarımdan geçimini sağlayan kesimleri dışlayan bir siyasal söylem üretmek suretiyle kırsal kökenli yığınları nasyonel sosyalistlerin kucağına itmişken, Alman sosyal demokratlarıyla aynı köke sahip İsveç sosyal demokratları ise Büyük Buhranın yol açtığı yıkımdan kurtulabilmek için geniş bir toplumsal ittifak yapmayı yeğlemiş ve işçiler ile birlikte kırsal kesimleri de bu ulusal mütabakatın içine dahil etmeyi başaramışlardır. Bu iki örnekten görüleceği üzere Büyük Buhranın ardından yapılan siyasal tercihlerden biri Almanya örneğinde olduğu gibi tarihin en olumsuz deneyimlerine bizi götürürken yani Nazizme bizi götürürken bir diğer ülkede yapılan sosyal demokratların yaptığı tercih ise İsveç sosyal demokrasisi gibi önemli bir geleneği kurumsallaştırmıştır. İkinci Dünya Savaşı'nın yol açtığı yıkımın ardından Avrupa'da kapitalist devletler önemli bir yol ayrımına gelmişlerdir. Yıkımın ardından ortaya çıkan toplumsal hareketlere karşı baskıcı bir yöntemle karşı mı konulacak yoksa bu merkezkaç hareketleri merkezci kılabiliriz demokratik uzlaşma politikalarını mı izleyeceklerdi? Bu sorunun cevabını İngiltere örneğine bakarak vermek mümkün. Sosyal bilimlerde çok önemli bir yeri olan yurttaşlık ve toplumsal sınıflar makalesini yazan sosyolog T.H. Marshall bu süreci ayrıntılı bir şekilde anlatır. Marshall'e göre kısaca İngiltere 2. Dünya Savaşı'nın neden olduğu yaraları tam istihdamı hedef alarak, Keynesyen ekonomi politikaları uygulayarak ve ücretsiz eğitim ve sağlık hizmetleri, işsizlik sigortası, emeklilik ödemeleri gibi sosyal hakları devreye sokarak sarmanın yollarını aramış ve başarıya ulaşmış. 1950li ve 1960lı yıllar Avrupa siyasetinde büyük ölçüde sosyal hakların yaygınlaştığı ve devletlerin kendi halklarının rızalarını almak üzere çaba gösterdiği yıllar olmuştur. Bu dönemde ekonomik büyüme hız kazanmış, ideolojik bloklar arasında yaşanan farklılıkların giderek azaldığı görülmüştür Daniel Bell, Hannah Arendt gibi sosyal bilimcilerin altını çizdiklerini ideolojilerin sonu şeklindeki yaklaşım da yine aslında bu yıllarda kendisine kök salmıştır. Ve bilindiği üzere 1973 yılında yaşanan Arap İsrail Savaşı'nın ardından 1974 yılında ortaya çıkan petrol kriziyle bu tam istihdama dayalı Keynesyen politikalar son bulmuştur.

1970lerde ortaya çıkan Dünya Petrol Krizi, işsizlik, enflasyon, düşük büyüme oranları ve Refah Devleti harcamalarının azaltılması gibi sonuçları beraberinde getirmiş ve devletin giderek minimal bir hal almasına ve dolayısıyla devletlerin ekonomi alanından giderek uzaklaşmasına neden olmuştur. Refah devletinin yaygınlaştırdığı adalet, yeniden bölüşüm ve paylaşım türü söylemlerin yerini ihtiyatçılık (İngilizce tabiriyle prudentialism), bireysellik ve özelleştirme anlatıları almıştır. Öte yandan Sovyetler Birliği'nin çöküş sürecinde 1980li ve 1990lı yıllarda milliyetçi, etnik, yerel ve dinsel hareketlerin küreselleştiği bir dönem yaşanmış, modern ulus devlet ve toplum projesinin tehdit altına girdiği bu dönemde ortaya çıkan yerel merkezkaç kuvvetler ulus devletlerin meşruiyetlerinin sorgulanmasına neden olmuştur. 1970li yılların başında Jurgen Habermas'ın meşruiyet krizi olarak tanımladığı ulus devletlerin içine girdiği bu bunalım evresi günümüzde de aslında büyük ölçüde devam etmektedir. Farklılıklara ve kültürlere vurgu yapan postmodernite, küreselleşme, tüketim ideolojisi ve hatta çoğul moderniteler (multiple modernities) gibi söylemlerle de derinleşen bu evre sınıfsal, ideolojik, ulusal anlatıların da sorgulandığı bir sürece tekabül etmiştir. Bir yandan 1974 sonrasında giderek siyasal nitelik kazanan ve özü itibarıyla ekonomik bir birlik olan Avrupa Birliği diğer taraftan muhafazakarlık, ırkçılık, milliyetçilik ve yabancı düşmanlığı gibi birtakım eğilimler sarmalına girmiştir. 1970lerle birlikte özellikle İslamophobia ve göçmen karşıtlığının egemen olduğu bir düzleme geçilmiştir. Bilindiği üzere 1973 yılında yaşanan Arap İsrail Savaşı'nın ardından petrol ihracatçısı OPEC ülkeleri batıya petrol sevkiyatında kısıntıya gitmek suretiyle İsrail'e destek verdiğini düşündükleri batılı ülkeleri cezalandırmaya çalışmışlardır. Öte yandan batılı bazı toplumsal gruplar ise yaşadıkları petrol krizinin ve iktisadi buhranın sorumlusu olarak Ortadoğulu Müslüman ülkeleri görmüşler ve buna paralel olarak geliştirdikleri İslamofobik yaklaşımı kendi ülkelerinde bulunan Müslüman göçmenlere ve onların çocuklarına doğru sergilemişlerdir. Yaşanan bütün bu olumsuzluklar, giderek neoliberal bir karakter kazanan batılı ulus devletlerin sorunlu yaklaşımlarıyla birlikte ele alındığında sorunların giderek derinleştiği gözlemlenmiştir. Bir yandan Soğuk Savaşın sona ermesiyle birlikte ortadan kalkan dış düşman sendromunun yokluğunda kendi iktidarlarını yeniden üretebilmek için göçmenleri ve etnokültürel dinsel azınlıkları hedef alan içimizdeki düşman sendromunu üretirken, öte yandan 2008 yılı itibarıyla yaşanan küresel finansal krizin yoksullaştırdığı ülkelerde Müslümanlar ve göçmenler eskiye oranla daha artan ölçüde işsizliğin, şiddetin, gerilimin sorumlusu olarak görülmeye başlanmıştır. Söz gelimi 1991 yılında birleşen Almanya'da birleşmenin yol açtığı işsizlik ve yoksulluk gibi birtakım

sorunların çözülebilmesi için hatırlayalım döenmin Almanya şansölyesi Helmut Kohl hükümetinin Doğu Almanlar arasındaki işsizliğin nedeni olarak tırnak içinde onların işlerini elinden alan Türkleri hedef alarak gösterdiği ve bu tarihten sonra ülkede ırkçı, yabancı düşmanı ve İslamofobik söylemlerin gene yükselişe geçtiğini hatırlamakta fayda var. Benzeri söylemlerin yine ayrıntılarına girmeyeceğim ama Fransa'da, Hollanda'da, diğer ülkelerde görüldüğünü hatırlamakta fayda var. Ama bu öyle bir noktaya bizi getiriyor ki özellikle ben 22 Temmuz 2011 yılında Norveç'te yaşanan katliamın çok önemli bir dönüm noktası olduğu kanaatindeyim. Bu yaşanan gelişme aslında bu söylemin, bu yönetsellik anlayışının, İslamofobizmin ya da içerideki düşman sendromunun öteki üzerinden kurulan sendromun artık batının kendisine büyük ölçüde zarar verdiğini göstermesi açısından sürdürülemez olduğu kanaatindeyim. İslamofobyanın özellikle dinsel nitelikli siyasal perspektiflerin yaygınlaştığı, toplumsal hayatın muhafazakarlaştığı, uygarlıklar çatışması ve uygarlıklar ittifakı gibi söylemlerle birlikte tolerans, hoşgörü retoriğinin giderek egemen hale geldiği bir dönemde ağırlık kazandığına dikkat çekmek istiyorum. Bu dönemde Türkiye'nin Avrupa Birliğiyle olan ilişkileri bağlamında daima altını çizdiği ve ülkemize uygarlıklar arasında bir köprü olma işlevi yükleyen uygarlıklar ittifakı tezine farklı bir perspektiften yaklaşmakta fayda var diye düşünüyorum. Aslında uygarlıklar ittifakı tezine antropolojik açıdan bakıldığında 1990lı yılların başında yaşanan Bosna Hersek Savaşı sonrasında Samuel Huntington'un formülize ettiği ve Müslümanlarla Hristiyanların adeta bir arada yaşamalarının mümkün olmadığı gibi son derece indirgemeci olduğunu düşündüğüm uygarlıklar çatışması tezinden pek farklı olmadığı kanısındayım. Bunun nedeni her iki tezin aslında benzer dünya algılarından kaynaklanıyor olmasıdır. Kültürleri ve uygarlıkları sınırları belli olan sabit yapılar olarak gören diğer kültürler ve uygarlıklarla etkileşimler arasında, kendi kimliğini kaybetmeme varsayımıyla hareket eden kültürel alışverişi bozulma, yozlaşma ve kimlik kaybı olarak nitelendiren ve kültürleri asla değişmeyen birer bütün olarak algılayan her iki anlayış da bütünselci kültür nosyonundan kaynaklanmaktadır. İşte bu yaklaşımın özellikle Avrupa Birliği ülkelerinde Türkiye'de son yıllarda egemen hale geldiğini hatırlamakta fayda var. Ve uygarlık kavramının, sivilizasyon kavramının özellikle son 10-15 yıllık zaman içerisinde kültüre ve dine indirgendüğünü de yine hatırlamakta fayda var. Norbert Elias hatta Ziya Gökalp'te de bunları izlemek mümkün. 19. yüzyılın, 20. yüzyılın literatüründe sivilizasyon ve kültür karşılaştırması yapılırken bunlar birbirinden ayrı tutulurken bugün

gelenen noktada sivilizasyon eşittir kültür eşittir din şeklindeki bir indirgemeci yaklaşımın bizi içinden çıkılmaz birtakım krizlere sürüklediği kanaatindeyim.

Konuşmamın son bölümünde sayın başkan özellikle sosyal demokrasi bağlamında birtakım saptamalarda bulunmak istiyorum. 1980li yılların sonlarından itibaren yeni dünya düzeni adı altında belirginleşmeye başlayan ve yukarıda da ifade ettiğim gibi liberal kapitalist anlayışın adeta mutlak egemen anlayış olarak tüm dünyada kök salmasına neden olan yeni bir süreç başladı. Bu süreç Soğuk Savaş döneminin temel hatlarını belirleyen ideolojik çatışma, topyekünlükler savaş tehlikesi, ve silahlanma gibi unsurların geride kaldığı yönünde bazı unsurları da beraberinde getirdi. Ancak kısa sürede görüldü ki yeni Dünya Düzeni öncesindeki Soğuk Savaş düzenini belirleyen en önemli özellik olan ulusal güvenlik kaygılarının günümüzde de büyük ölçüde şekil değiştirerek ve hatta güçlenerek devam ettiği görülmektedir. Belki giderek yükselen Soğuk Savaş döneminin güvenlik söylemi bugün itibariyle aslında ulusal sınırların tehdit altında olduğunu değil toplumsal sınırların, huzurun, sosyal güvenliğin, kültürel güvenliğin tehdit altında olduğuna yönelik bir algının ortaya çıkmasını beraberinde getirmiştir. Toplumların tehdit altında olduğuna ilişkin ortaya çıkan bu genel yargı ortaya ötekine ve farklı olana karşı duyulan korkunun egemenliğini mümkün kılmıştır. Korkunun iktidarı şeklinde nitelendirilebilecek bu olgu pek çok yerde siyasal partilerin ve iktidarların başvurduğu bir tür ideoloji, bir tür yönetsellik aracı olarak kullanılmıştır. Bu güvenlikleştirme söyleminin Amerika Birleşik Devletleri özellikle Bush döneminde yine Fransa'da, Hollanda'da, Merkel'in Almanya'sında, İrlanda'da, Avusturya'da yoğunluklu olarak kullanıldığını ve yine kaçınılmaz olarak da belki özellikle Sarkozy'nin söylemlerinde, Merkel'in söylemlerinde, Cameron'un söylemlerinde multiculturalism bashing dediğimiz çokkültürcülüğün ciddi anlamda sağdan gelen tabi soldan gelen de birtakım eleştiriler var ama onlara girmeyeceğim. Sağdan gelen birtakım eleştirilerle ciddi anlamda tehdit altında kaldığını ve çokkültürlü toplumun bir sorun olarak ortaya konulduğunu sağ iktidarlar tarafından biliyoruz. Sonuç olarak şöyle bir değerlendirme yapmak mümkün. Günümüzde birbirinden farklı Avrupa tanımları yapmak mümkün. Bir yanda benim görebildiğim kadarıyla bir muhafazakar Avrupa öte yanda sosyal demokrat ve liberal bir Avrupa. Muhafazakar Avrupa'yı tanımlarken daha çok Hristiyanlık, tikellik, gelenek, geçmiş, türdeşlik, fiziki coğrafya, kültürel birlik ve ulusal sınırlar üzerine vurgu yapmakla birlikte kültürel karışımı reddeden bir anlayış savunulmaktadır. Avrupa fikrini tözselleştiren

bu anlayış içerisinde Türkiye, İslam gibi unsurlara pek yer yok. Öte yandan sosyal demokratların ve solun geliştirdiği Avrupa fikri ise çeşitlilik kültürel farklılık, ortak bir gelecek, demokrasi, insan hakları, sekülerizm, siyasi coğrafya, ulus ötesi anlayış ve siyasal birlik gibi ilkelere dayanmaktadır. Diğer bir deyişle bir yanda tözselleştirilen bir Avrupa düşüncesi öte yanda ise özellikle interkültürelizm yani kültürler arası düşünceye vurgu yapan daha sosyal demokrat bir Avrupa bulunmaktadır. Dünya Savaşlarının ve 1929 Büyük Buhranının küllerinden doğan önce iktisadi ve daha sonra siyasal ve kültürel bir nitelik kazanan Avrupa Birliği 1974 Dünya Petrol krizinin genişleyerek, büyüyen ve Avrupalılık kimliğine vurgu yaparak üstesinden gelmiştir ve krizden adeta güçlenerek çıkmasını bilmiştir. Krizden sonraki dönemde üye ulus devletlerin çıkarları yerine topluluğun ortak çıkarlarına vurgu yapılmıştır. Ancak daha sonraki yıllarda özellikle 2000li yıllarda demokratik açığı sürekli gündeme getiren sağ siyasal oluşumlar kullandıkları milliyetçi ve popülist retorikle ulusal çıkarları ön planda tutarak birliğin küresel bir siyasal aktör olmasına engel olmuşlar ve vizyoner yaklaşımlar sergilememişlerdir. Bu süreçte ortaya çıkan 2008 krizinde bu tür nedenlerden olsa gerek Avrupa Birliği yeterince hızlı kararlar alamamış ve krizin daha da derinleşmesine neden olmuştur. Bugün itibarıyla bakıldığı zaman aslında Avrupa Birliği deneyiminin krizlerin ardından doğan ve güçlenen bir deneyim olduğu, 17.5 trilyon dolarlık gayrisafi hasıla ile NAFTA'dan sonra hala Dünyanın en büyük ikinci ekonomik birliği olduğu göz önünde bulundurulmalıdır. Ve son olarak farklılıklardan korkmayan, türdeşliği bir erdem olarak görmeyen, kimlik temelli oluşumları ulusal güvenliğe karşı bir tehdit olarak algılamak yerine bu oluşumların ilgili grupların hak ve adalet arayışlarının göstergesi olabileceği ihtimalini göz önünde bulunduran bir anlayış olarak kendini yenileyebilen bir sosyal demokrat anlayışa bugün geçmişe oranla daha fazla ihtiyaç duymaktayız. Bu sadece modern batı demokrasilerinin değil aynı zamanda Türkiye demokrasisinin de ihtiyaç duyduğu bir gerekliliktir. Muhafazakarlık, ırkçılık, milliyetçilik ve yabancı düşmanlığı gibi eğilimlerin yeniden yükselişe geçtiği bir dönemde, kendini dönemin yeni koşulları karşısında yenileyebilmiş bir sosyal demokrat anlayışa ihtiyaç var. Avrupa Birliği özelinde bu ihtiyaç daha da belirginlik kazanmakta. AB'yi kültürel ve dinsel kodlamalarla geçmişe referansla tanımlayan muhafazakar anlayış karşısında siyasal, seküler, ve ulusötesi kodlamalarla geleceğe referansla tanımlayan vizyoner bir sosyal demokrat anlayış birliğin içine düştüğü krizden çıkmasına yardımcı olabilecek en önemli yaklaşım olarak görülmektedir kanımca. Sabrınız için teşekkür ederim.

Ernst Hillebrand

Teşekkür ederim sayın başkan sözü bana verdiğiniz için. Ve hepinize de burada olduğunuz için ve beni dinlediğiniz için teşekkür ediyorum. Acaba daha ilerleyici bir vizyon Avrupa için nasıl getirebiliriz? Bundan daha çok bahsedildi ve Nikos'tan tam sonra konuştuğum için de memnunum çünkü onun söylediklerinin pek çoğuna itiraz edeceğim. Yani tartışmamız herhalde bayağı bir geniş çerçevede gerçekleşecek bu onun habercisi herhalde. Ama öncelikle şunu söylemek istiyorum. Avrupa'nın geleceği meselesi bir sağ ya da sol siyaset meselesi değil gerçekte. Bu daha ziyade sıradan insanlarla ilgili bir mesele onların arasındaki ayrımlar bugün çok ortada. Mesela Gottfried de bahsetti. İngiltere'ye baktığımızda Londra'daki The City denen finans merkezi mesela İngiltere'yi AB içinde tutmaktan yana. Siyasi partilere ve muhafazakarların liderlerine baktığımızda onlar parayı ve İngiltere'deki iktidarı temsil ediyorlar. Onlar ki çoğunlukta onlar İngiltere'nin daha doğrusu Birleşik Krallık'ın tabii AB içerisinde kalmasından yanalar. İşçi Partisi de AB içinde kalalım diyor ve diğer siyasi partiler de akademisyenler de AB içinde kalalım diyorlar. Acaba elitlerle sokaktaki insan arasında mı ayrışma var diye bakmak lazım. Yani siyasi ve sosyal anlamda Avrupa kurumları içinde güçsüzleştirildiklerini düşünüyorlar belki de sıradan insanlar ama elitler ve iktidardakiler AB içinde kalmaktan yanalar. Sadece İngiltere'de değil pek çok başka ülkede de benzeri bir durum var yani iktidar ve parayı elinde tutan elitler AB entegrasyonu projesinin en başından itibaren hep taraftarı oldular zaten. Sıradan insansa bir şekilde siyasi gücünün bir bölümünü kaybedeceğini hep düşündü çünkü 20. yüzyılın bir bölümünün demokratik ulus devleti içinde elde ettiği bir miktar sosyal, ekonomik koruma güç varsa bile onun bir bölümünü kaybedeceğinden korkuyordu yani demokratik oyla bir güç elde etmişti Avrupalı ulus devlet kapsamında bunu kaybedeceğinden korkuyordu. Bence soru burada yani sıradan insanı ikna etmek lazım Avrupa entegrasyonunun siyasi güçten ve sosyal ve ekonomik refahtan sıradan insanı uzaklaştırmayacağına onu ikna etmek meselesi bence buradaki mesele. Nils de en sonunda söyledi umarız Avrupa tekrar ayağa kalkar dedi. Tabii ki herkes bunu istiyor yoksa hiç kimse zayıf, ya da ihtilaflarla dolu, zayıflamış, fakir bir Avrupa istemiyor. Ama bu refah içinde ve güçlü Avrupayı nasıl oluşturacağınız etrafında tartışma dönmeli. Avrupa entegrasyonu bence bir araç, bir amaç ya da sonuç değil diye düşünüyorum. Ben siyasi olarak solda görürüm kendimi. Bence herhangi bir siyasi yaklaşım hep faydacılık testini geçmeli, sınamasını geçmeli. Yani solda ne istiyoruz, ne bekliyoruz? Barış içinde

yaşasın insanlar, düzgün hayatlar yaşasınlar, refah içinde ekonomik ve fiziki koşulları olsun ve bir refah sistemi olsun bu da insanları korusun. Hayatlarındaki zorluklarda onları tutup ayağa kaldırsın tökezlediklerinde bunu istiyoruz. Ve bireysel özgürlükler istiyoruz bir taraftan da. Maksimum olarak siyasi olarak güçlensin insanlar. Haklarımızı özerk halklar olarak kendi kendimizi yönetebilecek şekilde kullanabilelim istiyoruz özünde. Bu utility test yani faydacılık testini aynı zamanda AB'nin de geçmesi gerekiyor yani bu anlamda faydalı mı acaba AB yani yoksa AB entegrasyonunun anlamı olmayacak çünkü. Yani bu soruyu bu sınamayı geçmeli. Siyasi güçlendirmeye faydası olacak mı Avrupa entegrasyonunun refaha katkısı olacak mı? Avrupa'da barış ve istikrara faydası olacak mı? Olmayacaksa yoksa ben de istemem Avrupa entegrasyonunu. Geleneksel ulus devleti de istemem eğer geleneksel ulus devlet de bu sorularıma evet cevabını verip bu testi geçemiyorsa ona bakarsanız. Onun için her tür siyasi kurumsal düzenleme için bu soruyu sormalıyız. Acaba faydası olacak mı? Sol progressive yani ilerlemeci bir yaklaşıma faydası, katkısı olacak mı sorusunu hep sormak lazım? Yani bu açıdan biraz da bakmak lazım. Avrupa Birliği acaba faydalı olacak mı? Halkları güçlendirecek mi? Kitada ekonomik kalkınmayı sağlayacak mı? Büyüme sağlayacak mı? İstikrar, sosyal refah getirecek mi ve barış getirecek mi? Bunları sormak gerek. Bir halklarda şu anda işte yapılan yoklamalar onu gösteriyor. Bir şüphecilik var çünkü insanlar, Avrupa halkları Avrupa Birliği'nin artık faydalı, işe yarar bir enstürman olduğunu düşünmüyorlar. Sosyal alanda Avrupa Birliği neoliberal bir proje oldu 1980lerden beri özellikle. Uygulamaları itibarıyla siyasetçilerin ve hükümetlerin uygulamaları ve bürokratik elitin uygulamaları bunu beraberinde getirdi. Çok ağırlıklı olarak neoliberal ağırlıklı oldu Avrupa Birliği 1980lerden beri. Sosyal açıdan baktığımızda, sosyal korumacı yaklaşımlar savaş sonrası dönemde yarattı. Bunlar faydalı araçlar olmadılar ama insanlara sosyal koruma getirmedi bunlar. Bu uygulamalar daha çok istikrar bozucu oldu ulusal refah sistemleri açısından. Ekonomik performans da pek yüz güldürücü değil özellikle son 10 yılda. Euro alanına, Euro ekonomik alanına baktığımızda OECD dünyasının en düşük, en az büyüyen ülkelerini oluşturuyor. Bir gösterge bence bu ekonomik performans için ve ekonomik performansını Avrupa Birliği'nin diğer sanayileşmiş ülkelerle kıyaslayacak olursak çok da yüz güldürücü olmadığını görüyoruz. Pekçok şeyde geri kaldığımızı görüyoruz. AB üyesi olmayan ülkeler, AB üyesi olmayan sanayileşmiş ülkeler bizden daha hızlı büyüyor. Yani çok da büyük bir başarı öyküsü yok ekonomik anlamda demek ki. Son 5-6 yılda da hele Euro gerçekten bir problem olmaya

başladı büyüme açısından. Bir de tabii siyasi katılım meselesi var, politik katılım meselesi var. Yapılan yoklamalar insanların güçlerinin elinden alındığına inandıklarını gösteriyor. Avrupa seviyesindeki kurumlara daha az inanır hale geldiler ve ulusal, politik, demokratik sistemde daha az etkimiz var diyorlar. Ama hele hele Avrupa seviyesinde daha az etkiliyiz diyor insanlar buna inanıyorlar. Onun için burada sıradan insanlara güç kazandırmak için bir araç değil demek ki. Tam tersine ellerinden güçlerini alma aracı olarak görülüyor Avrupa Birliği. İşte bu olguları göz önüne almamız lazım. Bu gerçekleri göz önüne almamız lazım. Düşüncelerimizi, tahlillerimizi bu doğrultuda yapmalıyız. Nasıl bir geleceğe gitmeliyiz sorusuna cevap ararken Avrupa entegrasyonunda ilerleyici bir mantıkla çünkü Avrupa'yı hepimiz güçlendirmek istiyoruz ve Avrupa Birliği'nin tekrar bir sorun çözücü hale gelmesi sorun yaratan olmaktan çıkmasını hepimiz istiyoruz. Bütün enerjimiz o yüzden, bütün fikri yani entelektüel enerjimiz bunun etrafında dönmeli. Yani Avrupa'yı nasıl tekrar meşru kılarız acaba sıradan insanın gözünde bunu kestirmeliyiz bence ve Avrupa'yı dediğim gibi problem kaynağı değil problem çözücü hale nasıl getiririz odaklanmalıyız. Avrupa entegrasyonu gelecekte bence iki ilke üzerinde yükselmeli. Bir tanesi klasik subsidiarite yani yetki ikamesi ilkesi. Avrupa entegrasyon sürecini pek çok şeyin lokal yani yerel seviyede kendi kendine çözümlenebileceği ilkesi etrafında dönmeli yani merkezden değil yerel olarak yapılabileceğini unutmamak gerekiyor. Avrupa ülkeleri bu şekilde bence ancak Avrupa seviyesinde güçlü olabilirler. Bu arada hep çok güçlü olmuştur Almanya'da Avrupa entegrasyonu açısından bu hep göze alınmıştır ama son 15 yılda bence bakıyorum biraz bu değişmeye başladı. Ve sanki bu özerklik daha çok güçleri AB'ye aktarma yönünde gerçekleşmeye başladı. Orada da bu pek isabetli olmamaya başladı her şeyi AB'nin merkezinde yetkileri AB'nin merkezinde toplama eğilimi yani çok merkezleşmiş bir AB seviyesine taşıma meselesi. Aslında baktığımızda 21. Yüzyıl ağırlıklı olarak şunu gösterdi. Merkezi çözümler genelde pek de etkin olmuyor bunu gördük aslında. Daha çok ademi merkezîyetçi çözümlerin daha iyi olduğunu gördük. Bunun çok başarılı olduğu örnekler oldu da 21. yüzyılda. Subsidiarite yani yetki ikamesi mutlaka olmalı düşüncemizin odağında. İkinci ilke de şu zarar verme öncelikle zarar verme ilkesi. Yani Avrupa entegrasyonunda sistematik olarak şunu düşünmemiz lazım bir şey yapıyorsak bu acaba zarar verecek mi bize? Bizim siyasal olarak temsil ettiğimiz halklarımıza bir zararı olacak mı bu yapacağımız şey diye düşünmek. Bizim için Avrupa entegrasyonu kendi içinde bir amaç olmaya başladı. Muhakkak bu Avrupa entegrasyonu denen şeyi mutlaka yapmalıyız taktık. Halbuki acaba biz bunu

yaparken halklarımıza ne oluyor? Onlara ne yapıyoruz temsil ettiğimiz halklarımıza ekonomik anlamda da ne yapıyoruz diye sormalıyız. Bu ilkeyi de yani öncelikle zarar verme yani ulusal refah sistemine zarar verme yapacağın şeyle, ekonomik durumuna zarar verme sıradan insanın bunu önce hep akılda tutmalıyız. Bu da ikinci ilke bence. Bence şu an için Avrupa halkları çok şüpheli yaklaşıyorlar AB'ye dedik ve Euro alanındaki ekonomik problemler azalmayacak daha da çoğalacaktır. Biz çok temel bir problemini ekonomik anlamda Euro olanının çözmedik. Çok temel problemlerini çözmedik onun için ihtiyatlı olmalıyız entegrasyondan bahsederken ve demokratik meşruiyetini bu sürecin tekrar ortaya koymalıyız. Ve Avrupa kurumlarının işlerliğini verimliliğini ortaya koyarak yapmalıyız şu an için en azından yani ideal bir şey uzakta ideal bir şey olarak düşünmeyelim. Önümüzdeki somut birkaç yıl için konuşalım bence. Onun için bu kısa vadeye bakarken de ihtiyatlı olmalıyız. Brüksel kurumlarına halkların artık şüpheli yaklaştıklarını unutmamalıyız. Ulusal parlamentolar bu süreçte güçlü bir rol oynamalı çünkü insanların gözünde sıradan halkın gözünde meşru olan kurumlar AB kurumları değil görüyoruz ki. Ulusal kurumlar, ulusal parlamentolar. Herşeyi Brüksel'e eğer aktarırsak halklar bundan memnun olmayacak. Onun için çok fazla ulusal egemenliği aktarırsak merkeze hele de tarihin şu anki bugünkü bu döneminde Avrupa entegrasyonu sürecinin kendisine de bu zarar verecektir diye düşünüyorum. Onun için bence sosyal demokratlar ihtiyatlı ilerlemeliler. Çok fazla hızlı Avrupa entegrasyonuna hemen atlamamalılar önümüzdeki yıllar için diye düşünüyorum. Teşekkür ediyorum.

Glenn Gottfreid

Teşekkürler oturarak konuşmak yerine ayakta bulunmamın nedeni birkaç slight getirmiş olmam bu slightlar sayesinde biraz daha etkileşimli bir sunum yapmaya çalışacağım. Yaklaşık 10 dakikalık bir sunum yapmaya çalışacağım ben. Bugün ben özellikle biraz daha detaya girerek İngiltere bağlamında bu konuyu ele almaya çalışacağım. Yani gazetelerde okuduğunuz, televizyonlarda gördüğünüz her şeyi biraz daha detaylı bir biçimde ele alacağım. İngiltere şu anda biraz isteksiz bir ortak Avrupa Birliği'nde. Hatta İngiltere'de referandum yapılsın, Avrupa Birliğinden çıksın diye düşünenler de var. İngiltere'nin AByle ilişkilerine rağmen, solcuların ve özellikle de İşçi Partisinin Avrupa'ya ve Avrupa Birliği'ne yaklaşımını da ele almak gerekiyor. Ben biraz Avrupa'yı tarihsel bağlamda ele alacağım. Aynı zamanda şu anda kamuoyundaki ruh durumu nedir ve solcuların karşı karşıya olduğu durum nedir bunu

ele alacağım. Daha sonra da ne tür reformlarla Avrupa'nın tekrar halka çekici hale getirilebileceğini anlatmaya çalışıyorum. İngiltere 1973 yılına kadar yani Roma Anlaşmasından 15 yıl sonrasına kadar AB'ye girmemiştir zaten 1975'te bir referandum yapıldı. Bu referandumda olumlu sonuç çıktı ancak Sosyal Şarta 1997'de katıldı İngiltere. Yani diğer ülkelerden 8 yıl sonra katıldı. Aynı zamanda İngiltere'nin Ekonomik ve Para Birliği gibi çeşitli birliklerin ve Schengen'in dışında kaldığını da hepimiz biliyoruz. Yani İngiltere'de liderler her zaman Avrupa Birliği konusunda özellikle tedbirli ve şüpheli davranmışlardır. Şu anda Avrupa'ya karşı düşmanlığın temel kaynağı muhafazakar parti olmasına rağmen bu parti zaten İngiltere'yi Avrupa Birliği'ne dahil etmiştir yani İşçi Partisi başta Avrupa Birliği'ne karşı daha olumsuz davranıyordu ve Avrupa Birliği'nin ilk yıllarında AB'yle ilgili çeşitli görüşler vardı. 1958 yılında İngiltere Avrupa Birliği'ne ilk katılmama kararı verdiğinde bunu kapitalist kulübü olarak görüyorlardı. Özellikle İşçi Partisine yaklaşım buydu. Sosyalist politikalara müdahale edecek onun için İngiltere mümkün olduğunca bu işten uzak durmalı diye düşünüyorlardı. Hugh Gaitskell o dönemde İşçi Partisi'nin başkanıydı. 1960lı yıllarda Avrupa'ya katılmak 1000 yıllık tarihimizi sona erdirir demişti. Bakın bu bir solcu liderden gelen oldukça iddialı bir laf. İngiltere daha sonra Muhafazakar Parti kapsamında Edward Heath liderliğinde Avrupa Birliği'ne katıldı ama İşçi Partisi bir referandum istedi bu konuda. 1974'te İşçi Partisi seçim kazandı, 74'te çoğunluk haline geldi bunu yaparken de manifestosuna Avrupa Birliğiyle ilgili bir referandum yapılacağı taahhüdünü de dahil etmişti. Ancak Harold Wilson daha sonra çeşitli pazarlıklar sonrasında bazı reformlar yapılmasını sağladı. Daha sonra 1975'te referandumda Evet sonucu ortaya çıktı. 1970li yılların sonuna geldiğimizde İngiltere'nin grevlerden dolayı, resesyondan dolayı kaos ortamına girdiğini görüyoruz. Margaret Thatcher da 1980li yıllarda çok güç kazandı ve İşçi Partisi yönetim sisteminin ya da hükümetin dışında buldu kendini. 1980li yılların ortalarında Thatcher tek Avrupa sözleşmesi müzakerelerini yaptığında İşçi Partisi farklı görüşlere sahipti. Avrupa Birliğiyle ilişkilerin daha derinleşmesi veya derinleşmemesi konusunda farklı görüşler vardı. Ancak 1998'de Jacques Delors tek başına bunu değiştirdi. Özellikle 1988'de sendikacılara hitabederken konuştuğunda neoliberal bir Avrupa değil başka bir Avrupa oluşturulabileceğini söyledi. Sosyal Avrupa'dan bahsetti. İşçilerin haklarını koruyan, kadınların haklarını koruyan, sağlık ve güvenliğe ağırlık veren bir Avrupa oluşturulabileceğini söyledi. Bu sosyal Avrupa'nın özellikle Thatcher'ın ortadan kaldırmaya çalıştığı özü koruyacağını ifade etti. Bu Avrupa için yeni bir an oldu. İşçi Partisi İngiltere'nin Avrupa Birliği

destekçisi partisi haline geldi. Aslında bu daha pragmatik bir yaklaşımdı pek ideolojik değildi. Çünkü İşçi Partisi zaten hükümete hiç yakın değildi. Avrupa Birliği'ni bir bakıma sosyal politikaları koruyacak bir yaklaşım olarak görüyorlardı. Daha derin ideolojik nedenlerle Avrupa Birliği'ni desteklemiyorlardı aslında. Avrupalı ülkelerle devletlerle yakınlaşma amacıyla girişmemişlerdi bu işe. Ancak 1992 seçimlerini İşçi Partisi kaybettikten sonra Muhafazakar Partide'de Avrupa Birliğiyle ilgili farklı farklı görüşler ortaya çıkmaya başladı. Birçok kişi Avrupa Birliği'ne yaklaşımın John Major hükümetine zarar verdiğini düşünüyordu. İşçi Partisi ise Avrupa Topluluğuyla daha açık ilişkiler olması gerektiğine inanıyordu. 1997'de Tony Blair hükümete geldi. Avrupa Birliği destekçisi bir lider olmasına rağmen Maliye Bakanı hala biraz daha çekingen davranıyordu ve İngiltere'nin Avrupayla ilişkilerinin daha yakın hale getirilmesini çok istemiyordu. Belki hatırlayacaksınız Avroya katılımı ilgili 5 prensip belirlemişti. Bu beş kritere İngiltere'nin uyması mümkün değildi zaten mesela enflasyon gibi kriterleri tutturması zaten mümkün değildi. Yani İşçi Parti'sinin daha çok Avrupa Birliği'ni genişletmesi derinleşmekten çok genişlemeye ağırlık vermesini sağlamak amacıyla görüşleri ifade etmişti. Bütün bunlara rağmen ve Tony Blair'in daha Avrupa Birliği destekçisi olmasına rağmen genel olarak partinin liderleri Avrupa Birliği konusunda çok sessiz duruyorlardı. Özellikle son 10 yılda durumun böyle olduğunu görüyoruz. Daha önce de söylediğimiz gibi kamuoyunda Avrupa Birliği'ne karşı olumsuz bir görüş var. Bu nedenle o dönemde de özellikle İşçi Partisi Avrupa meselesini hiç açmak bile istemiyordu. Bunun sonuçlarını da İngiltere yaşıyor. Çünkü Avrupa destekçileri vardı. Sol da Avrupa meselesini hiç konuşmak istemiyordu. Bu da özellikle de Avro skepticlerin yani Avrupa Birliği'ne skeptic bakanların büyümesi için büyük bir imkan yarattı. Yani sağ muhafazakarlar Avrupa karşıtı görüşleri ifade etmeye başladılar. Avrupa İngiltere'nin çöküşüne neden olacak, ekonomik ve kültürel yapıya zarar verecek diyorlardı. İşçi Partisi bu konuşmalara hiç girmede. Hiç yanıt bile vermedi. Bunun sonucu olarak da Avrupa karşıtı medya, Avrupa karşıtı siyasetçiler kamuoyunun görüşünü etkileyebildiler. Kamuoyunun dikkatini çekebildiler. Hatta günümüzde bile kaçınılmaz referanduma doğru adımlar attığımız bu dönemde bile muhalefet lideri Ed Miliband hala Avrupa için reform yapacağını söylüyor ama bunun detaylarına girmiyor. Avrupayla ilişkileri olan bir İngiltere kuracağız, dünyayla ilişkileri olan bir İngiltere kuracağız diyor ama bu ilişkileri olmak ne demek o da belli değil. Bunun sonucu olarak da durum bu yani İşçi Partisinin Avrupa meselesini ele almaması sonrasında İngilizlerin Avrupa konusunda çok ters hatta somurtkan olduğunu söyleyebiliriz. Bu grafikte de görüyoruz zaten. 80li yılların

ortalarından 2010 yılına kadar geçen bu döneme baktığımızda Avrupa Birliği'ne üyeliğin faydalı olup olmadığı konusundaki görüşlerin ne tür değiştiğini görüyoruz. Ortalama olarak Avrupa ülkelerine baktığımızda birçok ülkede insanlar Avrupa'nın kendi ülkelerinin faydasına olduğunu düşünüyorlar. Ama İngiltere'ye baktığımızda sadece 1990lı yılların başında olumlu sonuçlar ortaya çıkıyor. Yani İngiltere'nin yakın geçmişine baktığımızda Eurobarometrenin yaptığı bu anketlerden görüyoruz ki birçok İngiliz Avrupa Birliği'ni, Avrupa'yı olumsuz bir şey olarak düşünüyor. Ancak bu konuda artık bir tek İngiltere bu görüşlere sahip değil. Mesela bakın burada Avrupa Birliği'nin demokratik değerleriyle ilgili bir anket var. Benim sesim Avrupa Birliği açısından önemli diyenlerin oranını görüyoruz. İngiltere'de Brüksel'de yaşananları ben hiç etkileyemiyorum diye düşünüyor ağırlıklı olarak nüfus. Ama başka ülkelerde de durumun böyle olduğunu görebiliyoruz. Yani İngiltere Avrupa Birliği'nde AB'ye karşı en soğuk olan ülke olmasına rağmen diğer ülkelerde de bu yönde bir gelişme olduğunu görüyoruz. Eurobarometrenin yaptığı son çalışmayı da görüyoruz ki Avrupa Birliği'ne duyulan güven giderek düşüyor hem de giderek daha hızlı olarak düşüyor. 2008 krizinden sonra Avrupa Birliği'ne duyulan güvenin sürekli olarak düşmeye başladığını görüyoruz. Ama geleceğe yönelik ümit de var. En azından İngiltere'de ümit var. Avrupayla, Avrupa Birliğiyle bazı konularda özellikle de küresel konularda daha yakın işbirliği içinde çalışmanın önemli olduğuna inanıyorlar. İklim değişikliği, terörizmle mücadele, organize suçlara karşı mücadele, Asya'ya karşı korumacı önlemlerin alınması gibi konularda İngilizler Avrupa Birliğiyle daha yakın işbirliği içinde çalışmalarını gerektiğini düşünüyorlar. Ama yine de sosyoekonomik konularla ilgili katedilmesi gereken yol var. Özellikle göç konusunda da katedilmesi gereken yol var. Solun biraz Avrupayla ilgili görüşlerini daha açık bir biçimde ifade etmesi, ikna edici bir biçimde sosyal Avrupayla ilgili görüşlerini ifade etmesi gerekiyor. Bunu başarmanın tek yolu şöyle gibi görünüyor: Sol referandumdan korkmamalı aslında. Çünkü tartışmalar yapıldığında, sol kendi görüşünü ifade etmeye başladığında destek artıyor. Bakın buradaki örneğe bakın. Ocak ayında David Cameron Avrupayla ilgili bir konuşma yaptı. Eğer muhafazakarlar 2015 seçimlerini kazanırsa 2017'ye kadar Avrupa Birliği'ne üyelikle ilgili referandum düzenleyeceğini taahhüt etti. Bu konuşmaya kadar birçok İngiliz Avrupa Birliğinden ayrılmayı destekliyordu ama Cameron bu konuda konuştuğunda insanlar bu konuyu konuşmaya başladılar. Avrupa'yı destekleyen iş liderleri Avrupa Birliği'nin faydalarını ifade ettiler. Solcu Avrupa destekçileri görüşlerini ifade etmeye başladı ve zaman içinde Avrupa Birliği'nde kalmak isteyen İngiliz sayısında ciddi bir artış görüldü. Demek ki eğer sol

kamuyla bu konuları konuşmaya başlarsa o zaman kamuoyu solu dinleyecektir, anlayacaktır. Gerçekten de Avrupa Birliğinde kalmanın kendi çıkarlarına olduğunu anlayacaktır. Tabii bütün bu adımları atabilmek için solun tekrar reformu başlatması gerekiyor. IPPR’da bir meslektaşım bu konuda çok güzel bir rapor hazırladı. Hangi konuda solun reform yapması gerektiği gayet güzel bir biçimde ele alınıyor. Şimdi öncelikle içeriğe bakmak gerekiyor, yapıya bakmamak gerekiyor yani diplomatik enerji harcanırken askeri olmayan tehditlere bakılmalı, iklim değişikliği, organize suç, terörizm, korumacılık, Asya’nın büyümesi ve düzensiz göç gibi konulara bakılmalı. İşte bu konular halkın daha çok işbirliği olması gerektiğine inandığı konular. Yani Avrupa Birliğinin bu konuda olumlu bir şey yapabileceğini düşünüyorlar. İkincisi Avrupa özellikle büyümeye odaklanmalıdır. Daha önce de ifade ettiğimiz gibi gençlerin mesela işsizlik durumu berbat durumda hem de giderek de berbatlaşıyor. Eğer hemen harekete geçmezsek Avrupa’nın büyüme odaklı olduğunu, kemer sıkma değil büyüme odaklı olduğunu göstermezsek bir nesil insan Avrupa Birliği’ni kesinlikle desteklemeyecektir. Bu çözümlerden biri ne olabilir. Büyümeye yönelik bir komiser atanabilir. Çeşitli sektörlerde finansman kaynaklarının yönlendirilmesi sağlanabilir. Aynı şekilde büyümeye ihtiyaç duyulan bölgelere daha çok kaynak aktarılabilir. Bu sayede Avrupa Birliği’nin gerçekten de halkın çıkarına adım atan bir kurum olduğu kanıtlanabilir. Halbuki ulusal hükümetlerin bu konudaki esnekliği çok daha sınırlı bildiğimiz gibi. Reform aynı zamanda demokratik açığa da odaklanmalı yani IPPR’ın yaptığı çalışmaya göre 2014 seçimlerinde en çok oy alan parti komisyonun ve konseyin başkanlığını yapmalıdır yani Avrupa Birliği kurumları komisyondan daha başka merkezlerde ağırlık kazanmalıdır. Aynı zamanda bireysel komiserlerin, ulusal parlamentoların da bütün komisyonun yaptığı çalışmalardan dolayı hesap verebilmesi gerekmektedir. Yani her bir ülkenin komiseri ya da komisyon üyesi diyelim parlamento toplantılarına gittiklerinde parlamento söz konusu kişiye komisyonun genel olarak faaliyetleriyle ilgili soru sorabilmeli ve Avrupa Birliği’nin Brüksel’de yaptıklarıyla ilgili hesap vermesini sağlamalıdır. Aynı zamanda daha iyi düzenlemeler yapılmalı. Avrupa Birliği düzenlemelerinin daha etkin bir biçimde dökümü çıkartılmalı, değerlendirmesi yapılmalı ve eski düzenlemeler de ortadan kaldırılmalıdır. Aynı zamanda ulusal konsültasyon süreciyle Avrupa Birliği mevzuatı revize edilmeli ve mevzuatın önemli bir kısmı tadil edilmelidir. Ancak bütün bunlara rağmen Avrupa Birliğiyle ilgili argümanların eski argümanların geçerli olmadığı yeni nesilleri ikna edemeyeceği kabul edilmelidir. Refah ve barış kavramları gençleri o kadar heyecanlandırmayacaktır. 50li 60larda olduğu kadar

heyecanlandırmayacaktır. Avrupa büyümeye odaklanmalıdır, Avrupa Avrupa'nın ortak değerlerine odaklanmalıdır aksi taktirde İngiltere diğer üye devletlere bir uyarı olarak örnek gösterilmelidir. Kamuoyundan koparsanız neler olabileceğinin güzel bir göstergesidir bu. Diğer üye devletler Avrupa'ya karşı İngilizler kadar olumsuz bakmıyor gibi görünüyor. Ancak eğer kamuoyunu çok unutursanız, bir nesli tamamen harcarsanız, bir nesil Avrupa Birliği'nin değerlerini anlayamazsa, göremezse, sosyal demokrasi ve koruyucu özelliklerin önemini anlayamazsa o zaman bu projenin tamamen mahvolma riski olabilir. Beni dinlediğiniz için teşekkür ediyorum.

Michael Meier

Hanımfendiler beyefendiler başlayalım isterseniz. Hepinize hoş geldiniz diyorum organizasyon adına ve özellikle Friedrich Ebert Vakfı Türkiye Ofisi adına. Hepiniz hoş geldiniz Avrupa Birliği'nin geleceğiyle ilgili bu konferansımıza. Avrupa Birliği'nin geleceğine sosyal demokrat ve sol bir bakış açısıyla bakacağız bugün. Bu arada aramıza katılma Türkiye dışından gelen değerli misafirlerimiz var: Almanya'dan, Yunanistan'dan, İngiltere'den ve Macaristan'dan dostlarımız da bizimle birlikte. Konuk konuşmacımız Baden-Württemberg eyaleti, Almanya'daki eyaletlerden bir tanesi bu eyaletin yöneticisi ve aynı zamanda sosyal demokrat parti lideri Nils Schmid de aramızda. Kendisi açılış konuşmasını yapacak. Sol bakış açısıyla Avrupa konusunu ele alacak. Nils sosyal demokrat partinin Baden Württemberg'deki lideri sıfatıyla burada bulunmuyor sadece ama aynı zamanda küçük ama önemli bir koordinasyon grubuyla da ilgili Türkiye'de sosyal demokrat partiyle ilgili bir koordinasyon ekibi bu. Almanya'yla bağlantılı bir koordinasyon ekibi. Ve ben de şahsen biliyorum ki bu bağlantısı nedeniyle de Türkiye'deki olayları yakinen bilen bir kişidir. Ayrıca yarı Türk diyebiliriz, Türk kökenli bir aile geçmişi de var yarı yarıya. Buradaki toplantımız bittikten sonra öğleden sonra daha doğrusu çalışma gruplarımız olacak. Çalışma gruplarımızı organize etmek açısından salonun dışındaki listelere adlarınızı yazdırın lütfen. Bu duyuruyu da bu arada yapmış olayım. Daha fazla uzatmadan şimdi sözü Nils Schmid'e veriyorum buyurun.

Nikos Kaskavelis

Herkese merhaba. Öncelikle beni bu konferansa davet ettiğinizi için bu güzel şehre getirdiğiniz için hepinize çok teşekkür ediyorum. Bugün burada olmaktan, görüşlerimi sizinle paylaşmaktan büyük mutluluk duyuyorum. Avrupa'da çok çeşitli yerlerde bu tür tartışmalar,

görüşmeler yapılıyor. Avrupayla ilgili yeni bir gerçeklik oluşuyor bu sayede. Aynı zamanda sosyalist ve sosyal demokrat partilerin baskın rol üstlenmesi için yeni imkanlar yaratıyor. Şu anda her yerde çeşitli sosyal süreçler yaşanıyor. Ve burada yeni siyasi vizyona yönelik güven ortamının oluşturulması çok önemli. Bu toplantılar sayesinde bilgi alışverişi yapabiliyoruz ve ortak hedefimize yönelik adımlar atabiliyoruz. Gelecek yıl Avrupa'da seçimler yapılacağını unutmamamız gerekiyor. Ben genellikle siyasi bağlamda ve daha az teknik özellikler taşıyan bir sunum yapacağım. Yunanistan'daki deneyimlerimden, Yunanistan'da yapılan tartışmalardan bahsedeceğim. Ve bu konuyla ilgili şahsi görüşlerimi ifade edeceğim. Tartışma sırasında da bu konuları daha detaylı olarak ele alabiliyoruz. Eğer bu tartışmayı birkaç yıl önce yapmış olsaydık çok farklı konuları ele alacaktık. Daha teorik bir biçimde farklı yaklaşımları, Avrupa entegrasyonu ile ilgili farklı teorileri ele alacaktık. Sosyalist, sosyal demokrat kimliğinden ve rolünden bahsedecektik. Ancak şu anda çok spesifik bir durumla karşı karşıyayız. Temel inanç sistemimizin çekirdeğini sarsan bir durum var. Artık karşımızda güvenli yol yok. Hepimiz yaşadığımız krizin ne olduğunu biliyoruz. Borç krizi olarak yani ülke borcu krizi olarak başlayan bu kriz sürekli olarak değişiyor ve artık sosyal kriz de borç krizi kadar tehlikeli hatta daha da tehlikeli. Demek ki Avrupa'nın geleceğinden bahsedeceksek ya da sosyalist gelecekte bahsedeceksek bu mevcut krizden bahsetmemiz gerekiyor. Burada aslında bu konuları nasıl ele alacağımızı, ele alındıktan sonra ülkelerimiz için ve genel olarak Avrupa için yeni bir vizyon oluşturmamız gerekmektedir. Ben genel olarak bazı konulardan bahsedeceğim. Avrupa Birliği ile ilgili genel bağlamı ele alacağım. Aynı zamanda kurumsal ve diğer reformlarla ilgili çeşitli öneriler getireceğim.

Öncelikle Yunanistan'da neler olduğuna bakalım isterseniz. Medyada gördüğümüz her şey doğru olmayabilir. Bunu eminim siz de biliyorsunuz ama Yunanistan'da yaşananlarla ilgili genel bir fikir var. Avrupa politikalarıyla ilgili eskiden çok sık konuşmuyorduk yani kamuoyu bu konuda çok sık konuşmuyordu. Avrupa Birliği ile ilgili bilgi düzeyi de çok düşüktü. Özellikle yurt içindeki siyasi partiler özellikle Yunanistan'daki konulara ağırlık veriyorlardı ve dışarıyla çok ilgilenmiyorlardı. Avrupa Birliğinden gelen bütün olumlu şeyler bizim çabalarımızın ve pazarlık gücümüzün sonucu diye düşünüyordu. Bütün kötü ayarlamalar da bu yüz­süz Brüksel'in yaptıkları olarak düşünülüyordu yani bütün bu tartışmalar akademik düzeyde elitler arasında yapılıyordu kamuoyuna ulaşmıyordu. Bu değişmeye başladı. Medyayı da tabii suçlamak gerekiyor. Mevcut durumu ele alırken öncelikle derin ve giderek daha da siyasi ve

sosyal zaferleri tehdit altına sokan bir krizle karşı karşıya olduğumuzu unutmamamız gerekiyor. Son birkaç ayda yıllar boyunca ortaya çıkan finansal sorunlarımızın bir kısmını, mali sorunlarımızı çözebildik. Ama uluslar arası itibarımız ve ulusal inandırıcılığımız da çok düştü. Troika çok spesifik hedefler belirledi bu hedeflere ulaşabilmek için her şeyi etkileyen konularda hemen ayarlamalara gitmemiz gerekiyor. Yunanistan'ın uzun vadede sürdürülemez bir sistemi vardı. Yaşam standartı kendi kapasitesinin, doğal kapasitesinin çok daha ötesindeydi. Ancak başka ülkelerde de gördüğümüz gibi bu durum Yunanistan'a has bir durum değildi. Başta birtek Yunanistan'a has diye düşünülüyordu. Tabi her ülkenin kendine ait özellikleri vardır. Ancak Yunanistan'da bir sistemik sorun olduğu açık. Aynı şekilde Avrupa kurumlarının sistemik sorunları olduğu da açık. Yani para birliği gibi konularda yetersiz bir mimari olduğu da çok açık. Şimdiye kadar yıllar boyunca spesifik olarak ama çok kötü bir biçimde çalışan bir sistem vardı. Zaten Avrupa'da ve uluslararası izleme sistemleri bu konuda yetersizlikler olduğunu çok iyi biliyordu. Ama daha çok zamana ve esnekliğe ihtiyaç olduğu kesin. Yani sosyal huzursuzluğun ortadan kaldırılması gerekiyor ve bu sistemin sosyal destek göreceği bir biçimde ayarlanması gerekiyor. Reformlar yapılmaya başlayalı 3 yıl oldu. Aslında siyasi oryantasyonun sosyalist olmadığı bir ortamdayız. Ve şu anda işsizlik oranı rekor kırarak bir biçimde yüzde 27. Hatta genç Yunanlılarda işsizlik oranı yüzde 60. Toplam resesyona GayriSafi yurtiçi hasılanın yüzde 20'sinden daha fazlaydı. Bu yıl yüzde 25'e çıkacak. Bunun ne anlama geldiğini görmek için Bloomberg'in kısa süre önce yaptığı bir karşılaştırmaya bakmak lazım. Almanya'daki ve Amerika'daki Büyük Buhran dönemine çok benzer bir durum var. Büyük Buhran'ın sonucunun ne olduğunu da ve maliyetinin ne olduğunu da hepimiz biliyoruz. Bu durumun çok karmaşık sorunları var ama özellikle bu konferansta ele aldığımız konularla da doğrudan ilişkili. Burada bazı varsayımlar birçok ülke ve birçok toplum için geçerli. Öncelikle siyasi sisteme ve siyasi kurumlara karşı duyulan güvende çok ciddi bir düşüş olduğunu görüyoruz. Aynı zamanda uç görüşlere çok destek veriliyor özellikle de uç sağlara. Sağ partilere mesela Altın Şafak Partisi'ne çok daha fazla destek verildiğini görüyoruz ve Avrupa Birliği'ne verilen destekte de ciddi bir düşüş olduğunu görüyoruz. Avrupa Birliği'ne giderek inanç kaybediliyor olması baskın bir görüş olmayabilir ama genel olarak Avro bölgesinin bir parçası olmak konusunda negatif bir trend olduğu çok açık. Birkaç yıl öncesine kadar Eurobarometerin yaptığı çalışmalara göre Yunanlılar Avrupa projesini en çok destekleyen insanlardı bunu da unutmamız gerekiyor. Tabi kriz yaşandıktan sonra görüşler tamamen değişti. Biraz daha siyasi konuşmak gerekirse

çok itiraz da vardı. ABD ve Japonya gibi ülkelerde tamamen farklı bir yaklaşım benimsendi ancak Avrupa'ya baktığımızda muhafazakar partiler çoğunluk oluşturuyordu. Onun için bütçe disiplinine ve kemer sıkma önlemlerine ağırlık verdiler. Sosyal refah sistemi tabii ilk kurban oldu burada. Avrupa'daki refah sistemi kısa bir süre öncesine kadar çok gurur duyduğumuz bir sistemdi. Sosyalistlerin ve solcuların Avrupanın rekabet avantajının oluşturduğunu düşündüğü bir boyuttu. Ama bundan, bu sosyalist yaklaşımdan, sosyal refah yaklaşımından uzaklaşmak tarihten uzaklaşmak gibi düşünülebilir. Avrupa'da ve dünyada GAT ve Dünya Ticaret Örgütü aracılığıyla çeşitli muhafazakar politikalar benimseniyordu. Piyasalarda bir deregülasyon vardı. Bu da sosyal refah devletinin finanse edilmesinde çeşitli sonuçlar ortaya çıktı ve aşırı borçlanmaya gidildi. Demek ki sosyal demokratlar olarak ele almamız gereken temel konulardan biri de düzenleme konusu. Yani deregülasyon dönemi bitti mi artık daha kapsamlı ve demokratik bir biçimde piyasaların düzenlenmesi ya da regülasyonu gerekiyor mu sorusunu sormamız gerekiyor. Siyaset, ve demokrasi ve pazar ekonomisine bir savaş olup olmadığını konuşmamız gerekiyor. Ekonominin her zaman ağırlıklı olması gerektiğine inananlar var. Siyasetçiler ikinci rol üstlenir ve yeterli önlemler almak konusunda hep bir adım geriden gelir diye düşünenler var. Bu konuda aslında iki temel konuya odaklanmak gerekiyor. Öncelikle yeni bir refah devletini nasıl oluşturacağız ve nasıl kuracağız? Mesela finansal işlem vergisi gibi bir vergi önerisi var biliyorsunuz finansman amacıyla. Aynı şekilde sosyal kapsayıcı bir sistem nasıl kurulabilir diye düşünmek gerekiyor. İkincisi ülke düzeyinde ve Avrupa düzeyinde yeni kurumlar aracılığıyla bireylerin Avrupa projesine katılımı sağlanmalı ve demokrasimiz daha derin hale gelmelidir. Elitlerin öncelikli yaptığı sürecin zamanı, miladı dolmuştur artık. Demokrasi açığı AB'nin hemen ele alması gereken bir konudur. Aksi takdirde istemediğimiz sonuçlar ortaya çıkabilir ve bu tarihi deney çok kötü bir biçimde sonlanabilir. Son birkaç haftada baktığımızda krizin çözümüyle ilgili yaklaşımda biraz kayma olduğunu görüyoruz. Barroso gibi çeşitli öncü siyasetçiler, ve İtalyan başbakanı, Fransa maliye bakanı gibi siyasetçiler artık büyüme odaklı politikaların öneminden bahsediyorlar. Alman Maliye Bakanı da aslında biraz esneklik payımız var gibi bir ifade kullandı. Bu kayışın, bu bakış açısındaki kayışın bir başka göstergesi de bütçe açığını azaltmak konusunda bazı ülkelere sunulan imkanlardır. Aynı zamanda işsizlik sorununu ele almak konusunda da çeşitli girişimler var. Dün Paris'te Merkel ve Hollande arasında bu konuyla ilgili bir toplantı yapıldı. Gençlerin işsizliği konusu doğrudan Avrupa Birliği'nin varlığına tehdit oluşturmaktadır. Zaten sosyal demokratlar olarak da biz de bu konuya odaklanmalıyız.

Geçende Hillebrandt'ın bir makalesini okudum. Almanya'da sosyal demokrat partinin yani SPD'nin geleceğiyle ilgili demografik nedenlerle bazı tahlillerde bulunuyordu. Bazı konularda somut yanıtlar verilmesi gerektiğini belirtiyordu. Bütün sosyalist partilerin odaklanması gereken konu bu. Bir yandan bir paradoks da var. Yani muhafazakar partilerin oluşturduğu krizlerle baş etmek zorundayız. Diğer yandan sosyalist partiler kendi gündemlerini kabul ettirip bu durumdan faydalanamıyorlar.

Son olarak bizim önerimiz birkaç yıl önce Avrupa Birliği ve para birliğiyle ilgili süreci tamamlamamız gerekiyor. Daha az değil daha çok Avrupa'ya ihtiyacımız var. Demokratik olarak yönetilen Avrupa'da tam kurumlar olmalı, normal bir Avrupa Merkez Bankası olmalı ve birleşik bir siyasi otorite olmalıdır. Avrupa Federal Birliğinde dayanışma ortak bir iç politika olarak belirlenmelidir. ABD'de bunu görüyoruz. Ama tabi şu anda günümüzde dayanışma yok diyemeyiz. Bu haksızlık olur. Ama bazen bu dayanışmayı ifade etmek konusunda teorik prensipler soğuk bir biçimde uygulanıyor. Empatiye başvurmak gerekiyor. Aynı zamanda halkın siyasi katılımı ve müdahalesini sağlayacak bir uygulama benimsenmelidir. Mesela komisyon başkanı genel seçimle seçilebilir. Böylece çeşitli yollar teknokratlar tarafından halka empoze edilmez. Demokrasi prosedürleriyle belirlenir. Avrupa artık kreditokrasi veya benzer ifadelerle tanımlanamaz. Demek ki mali ve ekonomik politikalarımızı daha iyi koordine etmeliyiz. Banka birliğini tamamen tamamlamalıyız. Avrupa Para Fonu veya Avrupa Derecelendirme Kurumu gibi kurumlar oluşturmalıyız. Ve gerçek bir Avrupa kimliğinin oluşturulmasını sağlamamız gerekiyor. Avrupa demosuna odaklanarak kendi ulusal kimliklerimizi bir araya getirmemiz gerekiyor. Hükümetler arası veya milliyetçi yaklaşımları bir kenara bırakmamız gerekiyor. Milletler üstü yaklaşımları benimsemeliyiz ve Avrupa kurumlarının ortak çıkarı korumasını sağlamalıyız. Ancak işbirliğiyle bu krizi aşabiliriz ve bu aşırı karmaşık dünyada varlığımızı devam ettirebiliriz. Karşılıklı güvenle ve sürekli bilgi ve iyi uygulama alışverişiyle devletler üstü, uluslar üstü tartışmalarla artık vatandaşlara daha yakın bir Avrupa oluşturabiliriz, ana fikrine daha yakın bir Avrupa oluşturabiliriz. Ve herkese refah sağlayabiliriz. Beni dinlediğiniz için teşekkürler.

Nils Schmid

Teşekkür ederim bu güzel açılış için Michael. Hanımefendiler beyefendiler çok teşekkür ederim. Maalesef Türkçem yetmez. 1914'ün Ağustosunda Antarktika kaşifi Sir Ernest

Shacleton gazeteye bir ilan verdi. İlan şöyle diyordu: Adam aranıyor. Thelikeli bir yolculuğa çıkmak için eleman arıyoruz. Çok az para ödenecek. Çok soğukta çalışılacak. Çok uzun aylar karanlıkta kalınacak, sürekli tehlike altında olunacak, sağ salim döneceğinizin garantisi yok ama eğer başarılı olursanız çok takdir göreceksiniz. Bu ilana 28 kişi olumlu cevap verdi ve hakikaten de 22 ay süren acılarla dolu bir yolculuğa çıktılar. Müthiş bir soğuğun altında, karın ve buzun altında ilk kez yürüyerek Antarktika'ya ulaşıldı. Ama şimdi düşünüyorum bugün acaba aramızda kim Shacleton'un gazeteye verdiği bu ilanı görse olumlu yanıt verir. Özellikle de geçmişin zorlukları ama bir taraftan da geleceğin zorluklarını düşündüğümüzde. Şöyle bir ilan versek bugün peki Mission Impossible yani imkansız görev için eleman arıyoruz. Sürekli bir şüphe olacak, sürekli pesimiz, karamsarlık, şüphe olacak. Müthiş bir borç yükü olacak. Sorumluluğun ağırlığı olacak omuzlarınızda. Başarılı olsanız bile takdir edileceğinizin garantisi yok. Şimdi buna kaç kişi aranızdan olumlu yanıt verir bu ilana? Bugün bu konferansa geldiğinize göre herhalde olumlu yanıt verirsiniz diye düşünüyorum gerçi sizler için. Ama şu da var. Pekçok kişi bugün baktığımızda AB'nin geleceğiyle ilgili hakikaten bu düşünceler içinde. Bugün baktığımızda Avrupa ve kriz kelimeleri nitekim birebir gibi. Ya da şöyle sorayım. En son siz Avrupa Birliğiyle ilgili konuşan birinin olumsuzluklar ve hatalardan bahsetmediğini en son ne zaman duydunuz? Şimdi doğruyu söylemek gerekirse bizim kıtamızda şu anda Avrupa bir çözüm değil problem olarak görülüyor. O yüzden de ben Friedrich Ebert Vakfı'na teşekkür etmek istiyorum bu organizasyonu düzenledikleri için ve bir bakıma buradaki ilana olumlu yanıt veren ve buraya bugün gelen bizimle bu yolculuğa çıkmak isteyen kişilere de müteşekkirim.

Öncelikle ama önemli bir şeyi hatırlamalıyız diye düşünüyorum. Çünkü bütün bu krizle ilgili konuşma ve tartışmaların yanı sıra geçmişi de unutmamak lazım. 1946'da Sir Winston Churchill bir konuşma yapmıştı. Belki bugünün sorunlarına farklı bir bakış açısı katabilir o konuşması. Şöyle diyor: Çok acılar çekmiş, aç, hırpalanmış ve şaşkın insanlar var. Bunlar şehirlerini yok etmiş durumdadır. Bu şehirlerinin kalıntılarını bakıyorlar. Ufukta hep karanlık, zulüm ve korku görüyorlar. Hanımefendiler beyefendiler, işte kıtamız 1940larda savaş sonrasında böyle görünüyordu. Ama Churchill bunun çaresini de ortaya koydu. Avrupa camiasını kendi deyimiyle bir tür Avrupa Birleşik Devletleri haline getirmekten bahsediyordu. O dönemde Avrupa problem değil çözüm olarak görünüyordu. Ama bütün bu Avrupa projesiyle ilgili bugünkü olumsuzluklara rağmen ben yine de hala bir şekilde çözüm

olabileceğini Avrupa'nın inanıyorum. Avrupa ayağa kalk demişti Churchill ve nitekim Avrupa ayağa kalktı da o dönemde. Bugün barış, istikrar ve refahı oluşturabildik. Ve kıtadaki düşmanlıkları bertaraf edebildik. Demokrasi ve hukukun üstünlüğü artık bizim için birer rüya değil son birkaç on yıldır bunu artık yaşıyoruz kıtamızda zaten. Muhafazakarların ikonu Winston Churchill o dönemde bu konuşmayı yapmıştı. Benim partim de 1925'te aslında aynı sonuca ulaşmıştı. O yıl Almanya'nın sosyal demokrat partisi SPD Avrupa Birleşik Devletleri çağrısı yapmıştı Heidelberg'deki bir ulusal konferansta. Ama öncelikle şu var eğer ilerlemek istiyorsak güçlü ittifaklar kurmamız gerekiyor. Partiler üstü olmalı bu ittifaklar ve ikincisi Churchill daha fazla Avrupa daha fazla entegrasyon çağrısı yapıyordu. Bugün Avrupa'daki muhafazakarların izlediği politikalara zıt bir şey bu. Çünkü biliyoruz ki özellikle de Yunanistan, İtalya, Portekiz ve İspanya'daki dostlarımız birinci elden bunu yaşayarak gördüler ki Angela Merkel'in başı çektiği kemer sıkma politikaları başarısız olmaya başladı. Sürekli harcamaların azaltılması söz konusu ve bunlar giderek daha fazla sayıda Avrupa ülkesini resesyona sokmaya başladı. Tabi ki bu ülkelerin borçları daha fazla ihtilaf yaratmaya da başladı. Ama belki de en kötüsü işsizlerin sayısına baktığımızda bazı üye ülkelerde istatistikler korkutucu bir hal aldı. Potansiyel olarak bütün bir nesli kaybetme ihtimaliyle karşı karşıyayız. Dolayısıyla kendimizi sıkıp öldürmek değil burada verilmesi gereken cevap. Yani hiç kemer sıkmayalım demiyorum burada ama reformcu da olmamız gerekiyor. Neoliberal ideoloji sarsılmış durumda bugün. Ama kendimizi de kandırmamalıyız. Bir şekilde harca borçlan paradigmasıyla bu krizden çıkamayız. İlerleyiciler, progresifler olarak bizim bir şekilde Avrupa'daki bu iki aşırı uç arasında bir orta yol bulmamız lazım. Ama tabi burada bunun kolay bir şablonu olduğunu da demek istemiyorum. Söylemek istediğim şey bu değil. Bazen hatta krizin gerçek mahiyetini dahi anladığımızdan emin olamadığım bazen anlar oluyor. Aslında finansal piyasalar kriziyle başladı sonra büyük bir resesyona doğru gitti. Arkasından Euro bölgesinde büyük bir krize yol açtı ve iki boyutu var bunun tabi ki. Rekabetçilikte farklılıklar var ülkeler arasında ve yapısal farklılıklar, problemler, yetersizlikler var. Bir de güven krizi bunu takip etti tabi ki. Özellikle finans yapılarına duyulan güven ve kamu borcu krizi bugün için tartışmaların odağında. Bu analiz bize şunu gösteriyor: Bu problemi çözmek için dört şeye ihtiyaç var: Birincisi finans piyasalarını regüle etmek ve bu piyasaları ekonomiye tehdit teşkil etmek yerine ekonomiye hizmet edecek hale getirmek. İkincisi bütün Avrupa'daki ekonomilerimizin rekabetçiliğini artırmak. Almanya'yı daha az rekabetçi hale getirmek değil burada. Diğer ülkeleri daha rekabetçi hale getirerek bunu yapmak. Bu da

yapısal reformlar gerektiriyor tabi bu ülkelerde. Üçüncüsü Avrupa entegrasyonunu daha da derinleştirmek. Böylece gelecekteki krizleri önlemiş oluruz ve yapısal olarak bir yetkinlik geliştirmiş oluruz. Eğer bir şekilde gelecekte tekrar olurlarsa onlarla başa çıkabilmek için. Bu da ne demek bir adım atmamız hatta sıçrama yaşamamız gerekiyor: Ekonomik, parasal ve sosyal bir birlik oluşturmak için. Avrupa'da uyumlaştırma, politikalarda uyumlaştırmayı daha da ileri götürmek için. Dördüncü yapmamız gereken şey de kamu borcu problemini çözmek. Evet inovasyona dayalı bir ulusal ekonomi çok uzun vadede ancak meyvelerini toplayabileceğiniz yatırımlar gerektiriyor. Altyapılara, araştırmaya, eğitime belki yatırımlar yapmayı gerektiriyor evet ama aynı zamanda tabi ki parasal politikalarda bir sorumluluk da alınması gerekiyor. Ve zor bir takım tercihler yapmak gerekiyor. Pratikte zor seçimler yapmak zorunda kalıyorsunuz. Ben kendi deneyimimden biliyorum 11 milyon kişilik bir eyaleti yöneten bir kişi olarak şu anda Almanya'da bunu söylüyorum. Kolay değil tabi ama gerekli. İyi politikalar oluşturabilmek ve iyi siyaset yapmak pekala mümkün. Solun bir inandırıcılık problemi var para yönetimi konusunda. Onun için böyle bir zorunluluğumuz var. Yani burada solun para yönetmeyi beceremediği yönündeki önyargılı efsaneyi kırmamız, yıkmamız gerekiyor. Onun için kemer sıkma politikalarının ötesine geçmemiz harca borçlan paradigmasının da ötesine geçmemiz gerekiyor. O yüzden de kısa ve uzun vadeli olanı birbirinden ayırabilmemiz gerekiyor. Uzun vadede kamu yatırımlarına ihtiyaç var daha fazla. Kısa vadede ise kamu borçları problemini Avrupa ülkelerinde çözmek durumundayız. Dolayısıyla bunun sadece birini yapıp öbürünü ihmal etmek gibi bir lüksümüz olamaz. Ve doğru bir takvim önümüze koymamız gerekiyor ve geniş bir vizyonumuz olması gerekiyor. Evet hanımefendiler beyefendiler, özetle argümanım şu problemlerimize cevap verebilmenin yolu daha az değil daha fazla Avrupa entegrasyonu, daha fazla işbirliği Avrupa seviyesinde ve Avrupa Birliği kurumlarını daha fazla güçlendirmek.

Biz bu güzel kent İstanbul'dayız bugün o yüzden şunu da ortaya koymam lazım Türkiye'nin ve Avrupa Birliği'nin kaderleri birbiriyle bağlı ve Türkiye net bir şekilde AB'ye üye olma hedefini ortaya koydu. Ve eğer belli kriterlere uyarsa ve belli yükümlülükleri yerine getirirse bir önyargı vesaire olmazsa pekala bunun mümkün olabiliyor olması lazım. Avrupa'daki kuşaklar kendi dönemlerinin zorluklarıyla hep karşı karşıya kaldılar ve kalıyorlar. Savaş sonrası dönem, eskiden beri savaşılan halklarla bir araya gelme zorluğu, benim ülkemi 40 yıl bölmüş olan duvarın yıkılışından sonraki dönem. Hep bu tür zorluklarla başa çıkmak zorunda

kaldık dönem dönem Avrupa'da. Dolayısıyla bugün de karşı karşıya kaldığımız zorlukla başa çıkıyor olabilmemiz lazım. Böyle bir çağrım var. Bu çağrıya kulak verip bir kez daha Avrupa'yı ayağa kaldırmamız gerekiyor. Teşekkür ederim.

Zoltan Pogatsa

Ben önce İkinci Dünya Savaşıyla başlayacağım. Avrupa entegrasyonu ile ilgili Brüksel'in anlatılarını dinlersek, hep şunu duyuyoruz Brüksel anlatıları Avrupa Birliği nasıl oluştu diyor. Avrupalılar o kadar şoke olmuşlardı ki İkinci Dünya Savaşı'nın etkileriyle ve sonuçta Avrupa Kömür ve Çelik Birliği kuruldu. Bu anlatı aslında doğru değil. 1951'de İkinci Dünya Savaşı'ndan sonra Avrupa Çelik ve Kömür Topluluğu kuruldu buna biz siyasi kurum diyemeyiz. Bu daha çok ekonomik bir kurumdur. De Gaulle'ün bu devletçi yaklaşımına bağlıydı. Brüksel bunu hep farklı anlatır. Monnet ve Schuman çok vizyonerdiler der ama hayır bu bir ekonomik kurum olarak kuruldu. Bir sonraki kurum 1956'daki Roma Antlaşması. O da siyasi bir kurum kurmadı ve artık zaten geçerliliği de kayboldu. Sonra 1957'de Avrupa Ekonomik Topluluğu kuruldu. Ona baktığımızda o da siyasi bir yapı değil. Geride başka ne var? Pek bir şey yok. 1940lar, 1950ler, 1960lara bakarsak hatta 1970lere baktığımızda ne görüyoruz? Bir şey bulmuyoruz. Siyasi bir kurum görmüyoruz AB'de. Bir takım siyasi kurumlar başlatılmış belki daha çok Fransızlar başlatmış ama gerçek anlamda hayata geçmemiş bunlar. Oylanmamış Fransızların önerileri hayata geçmemiş. İskoç bir siyaset bilimci var diyor ki 1950lerin sonunda Avrupa bir otomobil hurda alanına benziyordu. Yani bir politik kurumdan söz etmiyoruz. Olmamıştı. 1940lar ve 1950lerde öyle bir şey yok Avrupa Birliğinde. Tamam belki böyle bir Genel Kurul kurulmuş. Birtakım kurumların başlangıçları atılmış ama federal anlamda böyle bir şey yok. Yani Spinelli'nin anlayışına göre bir politik yapı kurulmamış gerçek anlamda. Onun için de Spinelli ve arkadaşları 1950'lerde 1960'larda çok eleştiriyorlar Avrupa entegrasyonunu. Çünkü federal bir Avrupa görmüyorlar baktıklarında. Gerçek hayatta bunun hayata geçmediğini görüyorlar. 1970lerde de bir girişim oluyor ama petrol krizi çıkıyor zaten. 1986'ya geliniyor. 1986'da Glen'in bahsettiği şey oluyor: titanlar ortaya çıkıyorlar. Jacques Deloursla Margaret Thatcher çekişmesi başlıyor. Jacques Delours sosyal bir Avrupa istiyor. Yetki ikamesi olan subsidiarite dediniz siz evet çok önemli bir kavram bunu istiyor Jacques Delours ve sürdürülebilir bir Avrupa için savaşıyor. Margaret Thatchersa bir Serbest Ticaret Birliği istiyor. Avrupa'da o oldu zaten. 1950lerden beri de o olmuş zaten daha doğrusu. 1950, 1960, 1970lerde o olmuş. 1980lerde tek Avrupa şartıyla zaten bu iyice

şekillenmiş durumda. Tek ticaret alanı 1950lerdeki Roma anlaşmasıyla zaten başlatılmış olan şey de o tek Pazar anlayışı yani. Avrupa Ekonomik Topluluğu kuruluyor. 1957'deki Avrupa Ekonomik Topluluğu aslında bugünkü AB'nin kökeni. 1951-1957'de çok gerilim olduğunu görüyoruz. Süreklilik de yok pek aslında çok çekişme var. Fransız tarzı devletçi yaklaşımla serbest ticaretçi yaklaşım arasında bir çatışma olduğunu görüyoruz 1951-1957 arası epey bir tartışma olduğunu görüyoruz. Yani 1980lerin sonlarına gelindiğinde Gümrük Birliği oluyor. Tek bir ortak Pazar, iç Pazar ortaya çıkıyor. Ondan sonra Euro günlerine geliyoruz. Neyi görmüyoruz? Siyasi bir birlik görmüyoruz. Maastricht 1992'de bir adım atıyor. Jacques Delours zamanında belki sosyal Avrupa'ya bir kayış var, federalizme belki kayış var. Ama Avrupa Birliği her ne kadar ismi birlik olsa da federalist bir yapı değil neden çünkü AB Komisyonu kanun geçirmiyor. Kanun öneriyor sadece. Avrupa Komisyonu kanun yapıcı güce sahip değil. Parlamento yapıyor bunu. Avrupa Komisyonu öneri getiriyor sadece. AB Konseyi ve Parlamento ikisi mevzuatı oluşturuyorlar ve üye ülkeleri onlar temsil ediyorlar neticede. Parlamento çok büyüdü gücü itibarıyla bunu kabul etmemiz lazım. Parlamento şu anda eskisine nazaran çok daha güçlü ama en güçlü anında bile Avrupa Parlamentosu baktığımızda AB Konseyi tarafından veto edilebiliyor. Bu da işte ortak karar alma prosedürünün bir kısmı hepimiz biliyorsunuzdur Avrupa karar alma usullerini. Ama neticede Avrupa vatandaşlarının çoğu bunu bilmiyor çünkü çok komplike bir sistem. Yani Bizans döneminden kalma diyebilirim hakikaten o kadar komplike bir şey. Ve şeffaf da değil bu oylama ve karar alma süreci. Çoğu insan da tam anlamıyor ama bu ortak karar alma usulünde bile AB Konseyi Avrupa Parlamentosu'nu veto edebiliyor. Burada yani bir hükümetler arası Avrupa olduğunu görüyoruz. Federal bir Avrupa değil. Federal bir siyasi entite yok burada. Bence federal seviyede, topluluk seviyesinde çok büyük güçlere ihtiyaç var. Neden? Çünkü bizim bugün karşı karşıya olduğumuz sorunlar meseleler uluslar arası meseleler, global meseleler. Kıta seviyesinde bile değil. Küreseller. Mesela paranın offshore başka yerlere aktarılması, ulus ötesi işbirlikleri, ulus ötesi finansmanlar, kirlenme o da uluslar arası bir mesele, çevre meseleleri o da uluslar arası bir mesele, göç o da uluslar arası bir mesele bakarsanız yani hemen hemen nereye baksak uluslar arası meseleler görüyoruz. Ama hükümetler arası bir saçmalık görüyoruz. Bu hükümetler arası saçmalık 20 yıl bir durgunluk getirdi. 1960larda, 1970lerde Euroscleroz vardı. Ama Maastricht 1992yle de birlikte Euroscleroz var. Yani Maastricht'den beri enteresan bir şey olmadı bence. Bugünkü Banka Birliği belki enteresan olabilir ama onun dışında Nice Antlaşması, Lizbon Antlaşması,

şunlar bunlar bunların hiçbirisi öyle dişe dokunur şeyler değil. Büyük perspektifler getirmiş şeyler değil. Bunlar Maastricht gibi önemli değiller mesela. Uluslar arası meselelerimiz var dedik. Sadece gerçek anlamda bir topluluk erkini elinde tutarsa Avrupa Birliği ancak bu uluslar arası meselelerle başa çıkabilir. Bugün neoliberal bir Avrupa var karşımızda. Daha çok bir serbest ticaret alanından müteşekkil. Portekiz, İtalya, Yunanistan 1980lerde tek Avrupa piyasası içinde sınaileşmeye tekrar başladılar ve Euro alanı da bu ülkeler arası farkı daha da çok alevlendirdi. Hollanda, Belçika vesaire gibi ülkelere kıyasla ve optimum bir para birimi alanı yok. Ekonomist olanlar bilirler ki optimal olmayan bir para birimi alanı problemleri daha da derinleştirir. Onun için bugün yaşananlar yaşanıyor. Almanya'ya, Hollanda'ya, Belçika'ya faydası var diğerlerine ise zarar veriyor. Şu anda çoğunluğun Portekizlilerin, Yunanistan'ın kabahati değil. Nicos'a katılmıyorum. Yunanlılar çok lüks yaşadılar dedi. Katılmıyorum ben o konuda kendisine. Bir regresyon analizi yaparsanız verimlilik üzerinden ve Yunanistan'daki gelirlere bakarsanız olması gerekenin olduğunu görüyorsunuz yani üretkenliğin çok daha üstünde lüks yaşamıştır Yunanlılar onun için bu kriz oldu demek doğru değil bence. Ekonomik olarak neoliberal bir sistem olduğunu görüyoruz. Ama periferdeki ülkelere faydasının olmadığını görüyoruz. Akdeniz'e faydası olmadığını görüyoruz. Benim bölgeme de yani Orta ve Doğu Avrupa'ya da faydası olmadı. Birleşmeyi beraberinde getirmedi. Bizim coğrafyamızda Orta ve Doğu Avrupa'da sadece gayrisafi milli hasıllarımız birleşti. Ücretlerimiz çok farklı. Biz mesela çok ucuz bir Alman pazarına hitap eden bir yeniden re-export piyasalarıyız o kadar. Avrupa Birliği'nde hani varlıklar değişmedi. Akdeniz ülkelerinin varlıklarına faydası olmadı yani. Çok iddialı bir şeyler söylüyorum farkındayım ama verilerle desteklenen şeylerim var. Hesapları gösterebilirim soranlara sonradan ama şimdi 15 dakikaya sığdıramam. Son olarak da şunu söylemek istiyorum Avrupa Birliği bir topluluk olmadığı için bir hükümetler arası örgüt olduğu içindir ki problemler hep ulusal seviyede çözülebiliyor. Yani öncelikle ülkeleri göz önüne almak zorundayız. Şimdi devletler de ele geçirilmiş devletler. Çoğu üye ülkede belki İskandinavlılar, Almanlar, ve Hollandalılar bunun istisnası onun dışında ele geçirilmiş devletler var. İngiltere dahil, Akdeniz ülkeleri dahil, Avusturya dahil. Orta ve Doğu Avrupa ülkeleri dahil. Ele geçirilmiş, captured devletler. Ne demek istiyorum? Yani büyük işletmeler ve büyük kurumlar ele geçirmiş durumda bu devletleri. Çoğunuz da söylediniz kararlar aslında siyasetçiler tarafından alınmıyor o ülkelerde yani kararlar büyük işletmeler siyasetçileri finanse eden şirketler tarafından alınıyor. Yani politik ve kampanya finansmanını yapıyor bu ticari büyük firmalar

ve siyasetçiler de ona göre karar alıyor. Buna sosyal demokratlar da dahil. Sadece muhafazakar siyasetçiler böyle yapıyor demiyorum. Margaret Thatcher muhafazakarları neoliberalize etti. Daha önce neoliberal değillerdi. Eskiden Margaret Thatcher'dan önce muhafazakarlar gelenekçi idiler. Anthony Giddens ve Tony Blair de sosyal demokratları neoliberalize ettiler. Yani bu sosyal demokratlar da aslında muhafazakarlar gibi oldu. Gerhard Schroder'e baktığımızda, Tony Blair'e baktığımızda, Bill Clinton'a baktığımızda görüyoruz. Diğer sosyal demokratlarda da bunu görüyoruz. Farklılaşmıyorlar muhafazakarlardan, farklı değiller. Belki şu var. Solun belki kültürel projeksiyonları olduğundan bahsedebiliriz. Sağ tarafta kültürel projeksiyonlar: Ulustu, dindi. Sosyal demokratların sol tarafta neyi var: Laiklik, homoseksüel hakları vesaire var. Tek fark bence bu iki taraf arasında. Onun dışında oy çekmeye çalışırken bunun dışında kendilerini pek farklılaştırmadıklarını görüyoruz. Politik kartel partileri var yani ortada. Peki bu niye kötü bir şey ya da bir problem? Şimdi büyük bir teorisyen var, kuramcı var sosyal demokratik İskandinav ülkeleri için. Ben şuna inanıyorum sosyal demokrasi kendini bulacaksa İskandinavya'da bulabilir diye düşünüyorum. Yani gerçek sosyal demokrasinin muhafaza edildiği tek yer İskandinavya'daki refah devletleri bence. Çok iyi 1990larda krize adapte oldular, sosyal olarak sürdürülebilirler. Mali olarak sürdürülebilirler. Çevresel olarak sürdürülebilirler. Çevresel reformlar da yaptılar çünkü bütçelerinde de yaptılar. Büyük bir teorisyen yani kuramcı var İskandinav modeli üzerine: Gosta Esping-Andersen. Müthiş bir meşhur çalışması var diyor ki bir ülkede orta sınıf olmadıkça demokrasi olmaz. Orta sınıf olmadıkça demokrasi olmaz. Benim bölgemde yani Orta ve Doğu Avrupa'da bunu görüyoruz. Çok saflıkmış bundan 20 yıl önce şuna inanıyorduk. Holocaust'tan 20 yıl sonra, Stalin'in gulaglarından 20 yıl sonra her şey değişecek. Fukuyama tarzı bir döneme gireceğiz. Herkes demokratik olacak falan hayır öyle olmadı öyle olmuyor. Eğer orta sınıfınız yoksa sizin işler bir demokrasiniz olması mümkün değil. Orta Avrupa'da nitekim demokrasiler elden kaydı gitti son 20 yılda niye orta sınıfımız olmadığı için. Orta sınıflar piyasaların oluşturabileceği bir şey değil ancak devlet orta sınıfı oluşturabilir. Neden? Çünkü eğitilmiş bir nüfusa ihtiyacınız var ve materyal açıdan madde açısından bağımsız olmalılar. Ve bu insanların birtakım kamusal söylemleri anlayabilecek derecede eğitilmiş olmaları gerekiyor. Kamu yatırımları, kamu parası ve kamu bütçesi aksi taktirde hep sifonlanır büyük işletmeler tarafından yok edilir. Ve devletleri ele geçirir bu büyük şirketler eğer hal böyle olursa Avrupa entegrasyon süreci diye de bir şey olmaz. Çünkü bu ele geçirilmiş devletler aslında AB Konseyindeki

etkileri üzerinden ve AB Konseyi aracılığıyla Avrupa Birliği'ni yönetiyorlar. Teşekkür ediyorum.

Atölye Çalışması

ÇOĞULCU VE İNSAN HAKLARINDAN YANA AVRUPA

Avrupalılık kavramı;

Avrupalılık dendiğinde aklımıza neler geliyor, edindiğimiz kimlik kavramları (Kürt, Türk, Eşcinsel, Travesti, Alevi vb.) hayatımızı nasıl ve ne yönde etkiliyor; soruları üzerinden yola çıkarak Avrupalılık meselesinin yalnızca Avrupalı olmakla çözülebilecek bir mesele olmadığını; ulusal kimlik ve kavramların Avrupalı olmanın çok daha ötesinde tutulduğu bir global dünya ile karşı karşıya olduğumuzun altı çizilerek panel oturuma açıldı. Türkiye'nin Avrupalılık kavramı konusunda yaşadığı karmaşaya ek olarak örnekler verildi. Örneğin; internet üzerinden ya da istediğiniz her hangi bir banka aracılığı ile Türkiye'den Avrupa'ya kolayca ve özgürce para mobilitesini sağlayabiliyorken, birey olarak, cisminiz ile Avrupa'ya gitmek istediğiniz zaman bu kolaylığa ulaşamıyorsunuz.

Bilgi'nin doğru kullanılması ve aktarılması;

Gerçekleştirilen panelde altı çizilerek konuşulan en ilginç konulardan birisiydi doğru bilgiye ulaşma ve doğru kaynakların kullanımı. Günümüzde doğru bilgiye erişmek amacıyla kurulan pek çok sivil toplum örgütü ve organizasyonun gerçek anlamda topluma mı yoksa sermayelerine mi hizmet ettiği akıllarda soru işareti bırakan bir husus. Türkiye'de giderek sivilleştiğini düşündüğümüz mevcut durum, bizi ne kadar demokratikleştiriyor esasında sorgulamamız gereken konu bu. Örneğin İstanbul Gezi Parkı'nın kamulaştırılması, yıllar öncesinden Ermeni Mezarlığı'na ait olan bu sahanın yerli sermayeye dönüşümü hakkında neler biliyoruz? Bu bilgilerin ne kadarını bizlere hizmet eden kuruluşlardan alabiliyoruz? Türkiye'de ulaşmamız gereken sağlam ve doğru bilgiye yeterince ulaşamıyoruz. Çoğu zaman dış haberlerden takip etmek zorunda kaldığımız, ülke ve dünya gündemi hususunda fazlaca zayıfız.

Avrupa'da aşırı sağın yükselişi;

Refah düzeyi diğer Avrupa ülkelerine nazaran daha fazla gelişmiş ve demokratik olarak kabul ettiğimiz, özellikle Kuzey Avrupa ülkelerinde, son zamanlarda ortaya çıkan 'sağ' yükselişi önemli ve üzerinde durulması gereken bir husus. Son zamanlarda yaşanan sağın yükselişi ile doğru orantılı olarak doğan yabancı düşmanlığı, yalnızca son on yılın problemi değil. Avrupa ülkelerinde başlayan işçi döngüsün getirdiği sosyal ve ekonomik problemler zamanla toplumların arasında uçurum oluşturmaya başladı, İngiltere ve Almanya gibi güçlü ülkelerde bunu görmek mümkün. Özellikle Almanya'da yaşanan Türk düşmanlığına dikkat çekecek olursak; bunun nedenleri şu başlıklar altında toparlayabiliriz;

- 1) Almaların sosyal-ekonomik yapılarının yüksek oluşu
- 2) Türkiyeli işçilerin daha çok vasıfsız işlerde çalıştırılması
- 3) Dinlerarası korkunun oluşması
- 4) Türkiye'deki siyasal oluşumun etkin olmayışı.

Çoğulculuk kavramı;

Çoğulculuk kavramının Avrupa'daki ve Türkiye'deki tanımları sırasıyla incelendi. Avrupa göç meselesi ile birlikte mevcut düzende oluşan etnik ve dini farklılıklara kapılarını açmaya başladı. Fakat çoğulculuk kavramı Avrupa'da özellikle bazı dini ve etnik gruplara karşı tam yerine oturtulmadı; tıpkı Türkiye'de olduğu gibi. Türkiye'de geliştirilen yetersiz sistem çoğulculuk kavramının sosyal ve hukuksal dinamiklere oturtulması için hazır değil. Avrupa bir şekilde tüm farklılıklarını aynı taban içerisinde derleyip motive ederek bugüne taşıyabildi, eksikliklerine rağmen. Ama Türkiye'de bu zemin Jön Türkler tarafından derlenen Türkifikasyon modeli ile oluşturulduğu için aynı şeyi bizim için söylemek zor. Türkiye'nin ihtiyacı olan şey ise tüm halklarının ve kimliklerinin, eşit olarak haklarından yararlanabilmesi ve bu haklarına kolayca ulaşabilmeleridir. Bu haklara örnek verecek olursak da en temel haklardan biri olan eğitim hakkını ele alabiliriz. Örneğin, şu anda Türkiye'de azınlık okullarına giden öğrenci sayıları gün geçtikçe azalmakta; insanlar çocuklarını okullara yollayamıyorlar çünkü okullarda eğitim görececek kişi sayısı oldukça az. Osmanlı döneminde bu hak tüm azınlık sınıflarına verilmiş bir hak iken, şimdilerde Türkiye halkı bu hakkını maalesef kullanamıyor.

Türkiye son zamanlar çoğulculuk kavramını, tamamıyla kendisine dönüştürmeye başladı. Müşteri politikasından yola çıkarak, yalnızca kendi çıkarlarını ve haklarını gözeten birtakım gruplar ile karşı karşıyayız. Toplumda en temel haklarına direnen, bu hakkı değerlendirmeye çalışan kişilerin haklarının gasp edilmesiyle; tahammülsüz ile karşı karşıyayız.

Çoğulculuk kavramı;

- a) Anlayabilmek
- b) Dinleyebilmek ve
- c) Öğrenebilmektir.

Türkiye'de her kesimden görüşün alınabileceği, farklı konuların konuşulabileceği bir ortamın oluşturulması lazım. İletişimin ve alınan eğitimin yanı sıra, tüm düzenlemeler öğrenebilmeyi ve bunun ışığında dinleyebilmeyi hedeflemelidir.

Azınlık olmak;

Azınlık kavramı da çoğulculuk kavramı gibi pek çok tartışmaya yol açsa da bize göre azınlığın en basit tanımı; ötekileştirilen, nefret söylemine maruz kalan ve hak kaybına uğramış kimselerdir azınlıklar. Toplumda herhangi bir kişi bile ötekileştirilmiş, rahatsız hissediyorsa kendini burada İnsan Hakları hususunda gerçek anlamda bir problem var demektir. Türkiye'de mevcut düzen, çoğunluğun yaşam tarzının ve inançlarının, bir şekilde topluma dayatılması ile mümkün kınıyor. Söz gelimi Ramazan süresince ve Bayramlarda medyada dönen reklamlar, Resmi tatillerin suni Müslümanlık ve Cumhuriyet kutlamalarından ibaret oluşu ve diğer dinlere mensup (paskalya, hamursuz bayramı gb.) bayramların katıyetle sistemde yer almayışına şahit oluyoruz. Avrupa bu noktada farklılaşma kavramını zengin bir şekilde harmanlamayı başarmıştır. En azından eğitim sistemleri içerisinde yer alan farklılıkları, zenginlikleriyle bütünleştirebilmiştir. Türkiye'de ortaya çıkan bir diğer problem ise tanımların ve kökenlerin belli bir konjüktüre oturtulamayıştından kaynaklanıyor. Banal Milliyetçilik kavramını toplumda ister istemez yaygınlaştırıyoruz. Günlük dilde de bizden olmayana ötekileştiriyor, insanlık dışı bir hale getiriyoruz. Avrupa'da yapılan Banal Milliyetçilik kamusal alanda dile getirildiği (söyleme veya eyleme döküldüğü zaman), suç duyurusu ile karşı karşıya kalabiliyor. Fakat maalesef, Türkiye'de bu siyasi sistem ve yasal düzenlemeler henüz oluşturulamadı.

Eğitim sistemi;

Türkiye'nin Avrupa'ya kıyasla eksik kaldığı alanlardan bir diğeri ise Eğitim Sistemi'dir. Avrupa'da ulaşımı olan demokratik bir eğitim sistemi maalesef Türkiye'deki düzende vücut bulamamıştır. Temel İnsan Hakları'nın yerine getirilemeyişi, Ana dilde eğitim hakkı eksikliği, Devlet'te çalışma sorunu bunlara yalnızca birer örnek olabilir.

Türkiye'nin Avrupa Birliği Süreci;

Avrupa Birliği süreci, Türkiye'nin politik ve demokratik anlamda gelişmesine yardımcı olmuştur. AB'nin dayatması ile yaşanan olumlu gelişmeler, bir süre de olsa ülkenin gündeminde pozitif bir algı yaratmıştır. Ancak bu gelişmeler bir süre sonra donmuş ve zamanla gerilemeye başlamıştır. Örneğin olarak; bugünlerde konuşulan İdam Cezasının geri gelmesi konusunu konuşabiliriz.

Atölye Çalışması 2.

SOSYAL VE DAYANIŞMACI AVRUPA

1) Örgütlü toplum: Emek, sendikal haklar, ücret

- Zenginleşen dünyada emek bundan çok fazla pay alamıyor. Bu durumda, asıl sorunun büyüme değil, yeniden bölüşüm olduğu ve emeğin bu süreçte karşılığını ne kadar aldığı sorgulandı. Büyüme fetişizmi yerine bölüşüm politikaları öne çıkarılmalı. Emeği merkez alan geleneksel sosyal demokrasi şimdi belki bölüşüm adaleti gibi kavramları merkez almalı.
- Kalifiye olan insan gücünün sendikal yapıya katılması için AB'nin genel bir düzenleme getirmesi gerektiği belirtildi.

- Sendikal Yapılanma: Bilgi ekonomisi, dünya ekonomisinin gidişatını etkiliyor. Kalifiye ve kalifiye olmayan çalışanlar arasındaki uçurum büyümektedir. Dolayısıyla işin değişen koşulları içinde problemler farklılaşmakta ve sendika hareketinin yeni örgütlenme biçimlerine ihtiyaç duyulmaktadır.

-Çalışanların, katılımının öne çıkarıldığı bir sendikal yapı önemlidir.

-Sendikalar, siyasi partilerin yan yapıları olma yerine, kendilerine bağımsız kimlik oluşturmalıdır.

- Sektörel örgütlenme modeli sendikal hareketin zayıf noktalarından birini teşkil etmektedir, bunun yerine bölgesel örgütlenmelere imkan verecek, mesela Organize Sanayi Bölgelerinde, esnek yapılar oluşturulmalıdır.

- Sendikalar küresel kapitalizme karşı milli tip sendikacılıktan vazgeçmeli ve küresel dayanışma içine girmelidir.

- Farklı sendikalar arasında iletişimi arttırmak için sanal ortamda kurulacak olan ağlar önemlidir.

- AB'nin sendikalar konusunda belli bütüncül bir politikası yoktur. Farklı ülkelerde, farklı sendikal kurallar var. AB The European Trade Union Confederation (ETUC)'la uyum içinde çalışmakta ve ona sağladığı destekle önemini arttırmış bulunmaktadır. Ancak, AB ILO standartlarını sadece önermekle kalmamalı aynı zamanda bu standartların kurumsallaşmasını tam üyelik şartı olarak belirlemelidir.

2) Sosyal devlet

- Sosyal devlet kavramından vazgeçilemez. Ama sosyal devlet kavramının değişen dünyayı yakalaması gerekmektedir. Sosyal devletin bugünkü maddi imkanları geçmişe göre çok daha fazladır, bu imkanların etkin ve adil bir şekilde kullanımı son derece önemlidir. Bu anlamda vatandaşa doğumdan itibaren fırsat eşitliği sağlanması gerekmektedir.

- Devletçiliğin sosyal devlet kavramından ayrılması önemlidir. Ancak özel sektörün aşırılıklarının devlet tarafından regüle edilmesi gereklidir. Hatta 2008 krizine sebebiyet veren finans sektörünün aşırı risk iştahının yol açtığı sorunlara regülasyonlar bile engel olamamıştır. Bu anlamda kısa vadede kamu özel ortaklıkları uzun vadede ise işçi ve/veya tüketici temsilcilerinin her türlü mekan ve örgütte başta şirketler olmak üzere yönetiminde yer aldığı “katılımcı ekonomi” yöntemleri üzerinde düşünülmelidir.
- Toplumdan uzaklaşan, kararlarını topluma rağmen alan bir devleti topluma yaklaştırmak gerekir. Bu ne kadar başarılırsa toplumdaki rahatsızlıklara o kadar engel olunabilir. Mesela gezi parkı, üçüncü köprü, nükleer santral.
- Devletin yeni rolü üzerinde çalışılmalıdır. Geleneksel ulus devletin bilindik görevleri ulusötesi örgütlenmelere ve yerellere kaymıştır. Ama bunun yanı sıra da çevre sorunları, güçlü küresel aktörlere karşı zayıf kalan bireylerin korunması gibi konularda da hala devletten daha iyi bir aygıt da elde yoktur. Bu nedenle yeni devletin neleri dert edinmesi gerektiği ve bunları nasıl yapacağını tanımlamak gibi bir zorunluluk vardır. Fırsat eşitliğinden, temiz çevre ve su hakkı, hayat hakkı gibi konularda yeni devletin politikaları, bu politikaların oluşturulması ve uygulanmasında yerelin ve sivil toplumun katılımı gibi konulardaki boşluk sol, sosyal demokrasiden doldurulabilir.
- Hayal ettiğimiz bir dünya ancak bunu içselleştirebilecek toplumların varlığı ile mümkündür. Bu anlamda değişimin sosyolojik boyutu ihmal edilmemeli, ülkelerin eğitim politikalarında müzakareci, farklılıklara tolerans gösterebilen, demokrat ve sadece kendi grubu değil farklı gruplarla da dayanışmaya girecek dünya vatandaşı bireyleri vizyon alacak değişikliklere gidilmesi önemlidir.
- AB kendi sosyal devlet geleneğine karşın yoksulluk, kuraklık gibi küresel sorunlarda öncülük görevini yeterince dert edinmeli ve dünyaya öncülük rolüne soyunmalıdır.

3) Çevre

-Büyüme kavramı fetişleştirilmemelidir. Bunun yerine sürdürülebilir kalkınma kavramının altı doldurulmalıdır. Ancak bu şekilde çevreyi koruyabilecek politikalar üretebiliriz.

Konuşmacıların ve Moderatörlerin Kısa Özgeçmişleri

Konuşmacılar

Dr. Nils Schmid

1973 yılında Trier’de doğmuştur. Baden-Württemberg Eyaleti SPD milletvekilidir ve aynı zamanda da Yeşiller ve SPD Koalisyonu tarafından yönetilen bu eyaletin Ekonomi ve Maliye Bakanlığı’nın yanısıra Eyalet Başbakan Yardımcılığı’nı da yürütmektedir. Hukukçu olan Schmid 2006 yılında Tübingen Üniversitesi’nde dokurasını tamamlamıştır. 1991 yılında SPD’ye giren Schmid 2009 yılından bu yana Baden Württemberg Eyaleti SPD Başkanlığı da yürütmektedir.

Dr. Ernst Hillebrand

Friedrich-Ebert-Stiftung (FES) Berlin’de *Internationale Politikanalyse* (Uluslararası Siyaset Analizi) bölümünün yöneticisidir. Daha öncesinde de FES’de Orta ve Doğu Avrupa Bölümü Başkanlığı (2010-2012) ve FES’in yırtıdışı temsilciliklerinden Paris’te (2007-2010), Londra’da (2005-2007) ve Santiago de Chile (2001-2004)’de ülke temsilciliği yapmıştır. 1999-2001 yılları arasında da FES’in Küreselleşme Bölümünün başında bulunmuştur. Münih Ludwig-Maximilian Üniversitesi’nde doktorasını yapmıştır. Halen Bonn’de ve Münih’de üniversitede dersler vermektedir. Çalışma alanları uluslararası güvenlik politikaları ve Avrupa’da sosyal demokrasidir ve bu konularda çeşitli yayınları bulunmaktadır.

Dr. Glenn Gottfried

Gottfried 2001 yılında Kaliforniya Üniversitesi karşılaştırmalı siyaset bölümünden mezun oldu. Yüksek lisansını Sheffiled Üniversitesi’nde siyaset bilimi ve uluslararası ilişkilerde araştırma metotları üstüne yapan Gottfried, 2009 yılında aynı üniversiteden doktora derecesini aldı. Kendisi, sosyal bilimlerde sayısal analizler konusunda uzmandır. En son araştırmalarından biri İngiltere ve Avrupa Birliği’nin gelecekteki anayasal anlaşmalarında İngiliz kimliğinin politikleşmesi konusundadır. Gottfried’in uluslararası yayınevleri ve dergilerde yayımlanmış kitap ve makaleleri bulunmaktadır. Kendisi şu an The Institute for Public Policy Research’te araştırmalarını sürdürmektedir.

Nikos Kaskavelis

Avrupa Birliği ilişkileri’nde yönetim ve politikalar ve İş Hukuku üstüne yüksek lisans dereceleri bulunan Kaskavelis halen Yunanistan’da avukatlık yapmaktadır. Sivil toplumda aktif olarak çalışan Kaskavelis Friedrich Ebert Stiftung’un da desteklediği yeni bir hareket olan Forward Greece’de aktif olarak çalışmaktadır. Önceden PASOK üyesi olan ve sırasıyla

Çalışma Bakanlığı ve Sağlık Bakanlığı'yla çalışan Kaskavelis şimdilerde yeni kurulan Yeni Sosyal Demokrat Parti'nin üyesidir.

Prof. Dr. Zoltan Pogatsa

Zoltan Pogatsa, kalkınma, sosyal politikalar, Avrupa entegrasyonunun ekonomi ve politikası üzerinde çalışan uluslararası politik ekonomisttir. Ayrıca, Orta Avrupa ve Balkanlarla ilgili çalışmaları da bulunmaktadır. Batı Macaristan Üniversitesi Ekonomi Fakültesi'nde öğretim görevlisi olan Pogatsa, Uluslararası Ekonomi ve İşletme doktora programlarının yöneticisidir. Bunların yanı sıra, Macar Bilimler Akademisi'nde araştırma yapan Pogatsa Slovakya, Çek Cumhuriyeti, Avusturya, Almanya, Fransa, Birleşik Krallık, İrlanda ve İtalya'da da çeşitli üniversitelerde ders vermiştir.

Prof. Dr. Ayhan Kaya

1968 Erzurum doğumlu olan Kaya, lisans ve yüksek lisansını Marmara Üniversitesi Uluslararası İlişkiler bölümünde tamamlamıştır. Doktorasını Warwick Üniversitesi'nde etnisite ilişkileri üstüne yapan Kaya Marmara Üniversitesi'nde ve çeşitli uluslararası kurum ve kuruluşlarda görev yapmıştır. Hala İstanbul Bilgi Üniversitesi'nde Avrupa Enstitüsü Direktörü olan Kaya, Jean Monnet Kürsüsü sahibidir. Daha önce Malmö Üniversitesi'nde Willy Brandt profesörlüğü ve Viadrina Avrupa Üniversitesi'nde Aziz Nesin Profesörü olarak görev yapmıştır ve dersler vermiştir. TÜSES'de geçmişte yönetim kurulu üyesi olan Ayhan Kaya aynı zamanda Türkiye Siyasi İlimler Derneği üyesidir. Ayhan Kaya'nın uluslararası dergilerde yayımlanmış pek çok makalesi ve kitapları bulunmaktadır. Son iki kitap çalışması: *Europeanization and Tolerance in Turkey* (London, Palgrave, 2013) ve *Islam, Migration and Integration* (London, Palgrave, 2012).

Moderatörler

Aydın Cıngı

1944 yılında İstanbul'da doğdu ve Zürih Teknik Federal Üniversitesi'nden mezun oldu. Lisansüstü tezini AT Ülkeleri Parti Sistemlerinin Sayısal Analizi üstüne yapan Cıngı tez derecesini Cenevre Üniversitesi Avrupa İnceleme Enstitüsü'nde almıştır. Baden Württemberg Eyalet Su İşleri'nde mühendislik, Providentia Vie'da sigorta matematikçiliği, NCR'da reasürans şirketi endüstri rizikoları yöneticiliği, İstanbul Ticaret Odası'nda araştırma uzmanlığı ve RCM Araştırma Danışmanlık'ta genel müdürlük görevlerinde bulundu. "Kapanması Zor Bir Yara: Filistin-İsrail Sorunu", "2005 Yılında Sosyal Demokrasi", "Avrupa İnsanı", "Gezipduru" ve "Sora Sora Sosyal Demokrasi" kitaplarının yanı sıra, Yurtiçi ve yurtdışında dergi ve gazetelerde yayımlanmış çok sayıda araştırma ve makalesi bulunmaktadır. Aydın Cıngı 2005 - 2009 yılları arasında SODEV - Sosyal Demokrasi Vakfı

Başkanlığını yürütmüştür. Halen “Sosyal Demokrat” ve “Reflections Turkey” dergilerinin Genel Yayın Yönetmeliğini yürütmektedir.

Esra Arsan

1966 yılında İstanbul’da doğdu ve Marmara Üniversitesi Basın Yayın Yüksekokulu’nun Gazetecilik-Halkla İlişkiler bölümünden 1987’de mezun oldu, ama profesyonel gazetecilik hayatına 1985 yılında başladı. 1985-94 yılları arasında Hürriyet, Milliyet gazeteleriyle Tempo, Aktüel dergilerinde muhabirlik yaptı. 1994’te ABD’ye gitti ve Central Florida Üniversitesi’nden Amerikan Çalışmaları alanında sertifika aldı. Türkiye’ye döndükten sonra çeşitli kurum ve organizasyonlarda serbest basın danışmanı ve gazeteci olarak çalıştı. 1998’de, İstanbul Bilgi Üniversitesi İletişim Fakültesi’nde asistan olarak akademik hayata atıldı. 1999’da “Bir gazetecinin Ölümü: Metin Göktepe” adlı belgesel tez çalışmasıyla Marmara Üniversitesi Sinema-TV bölümünden yüksek lisans derecesini aldı. Her yıl sınırlı sayıda gazeteciye verilen Reuters Vakfı Gazetecilik Dostluk programı bursunu kazanarak, 2001-2002 akademik yılını Oxford Üniversitesi Green College’da geçirdi ve bu program için “Medyada ‘ötekinin’ temsili: İslamcılar ve Kürtler” başlıklı çalışmayı hazırladı. 2006’da “AB gazeteciliği ve Avrupa Kamusal Alanının İnşası: Macaristan ve Yunanistan örnekleri” başlıklı teziyle doktora derecesini aldı. Halen İstanbul Bilgi Üniversitesi Sosyal Bilimler Enstitüsünde gazetecilik derslerine devam eden Doç. Dr. Esra Arsan’ın yayımlanmış iki kitabı bulunmaktadır: “AB ve Gazetecilik” ve “Medya Gözcüsü”.

Bekir Ağırdir

1956 yılında Çal/Denizli’de doğdu. 1979 yılında ODTÜ/İdari İlimler Fakültesi İşletme Bölümünden mezun oldu. 1979- 1980 CHP Bilgi İşlem Merkezi’nde görev aldı. 1980- 1984 yıllarında BİLSAN Bilgisayar Malzemeleri A.Ş.’de önce Satış Müdürü sonra Genel Müdür Yardımcısı, 1984- 1986 yıllarında METEKSAN LTD. ŞTİ’inde Satış Koordinatörü; 1986- 1996 yıllarında PİRİNTAŞ Bilgisayar Malzemeleri ve Basım San. A.Ş.’de Genel Müdür; 1996-1999 yıllarında ATILIM Kağıt ve Defter Sanayi A.Ş.’de Genel Müdür Yardımcısı; 1999-2003 yıllarında PMB Akıllı Kart ve Bilgi Teknolojileri A.Ş.’de Genel Müdür ve Yönetim Kurulu Üyesi; 2003-2005 yıllarında TARİH VAKFI’nda önce Koordinatör, sonra Genel Müdür olarak çalıştı. Halen KONDA Araştırma ve Danışmanlık’ta yönetici olarak çalışmaktadır. Demokratik Cumhuriyet Programı kurucusu olan Bekir Ağırdir, çeşitli sivil toplum kuruluşlarında aktif olarak çalışmaktadır. Türkiye Sosyal Ekonomik Siyasi Araştırmalar Vakfı (TÜSES) ve Türkiye Ekonomik ve Sosyal Etüdler Vakfı (TESEV) Yönetim Kurulları Üyesidir.

Hüseyin Çakır

1956 yılında doğdu. 1975-1982 arası Tekel’de çalıştı. 1982’de istifa etmek zorunda kaldı. Tarihi Türkiye Komünist Partisi (TKP) üyesi. Türkiye İşçi Partisi, Türkiye Komünist Partisi birlik sürecinde yayınlanan Adımlar Dergisi yazı işleri müdürü ve Türkiye Birleşik Komünist Partisi Merkez Yönetim Kurulu üyeliği yaptı. 1995 yılında bir grup arkadaşıyla Küyerel Düşünce

Grubu ve Küyerel Yayınlarını kurdu. 1987-2001 tarihleri arasında siyasi ve değişik sektör dergilerin çıkışında yer aldı, yazı işleri müdürlüğü ve yayın yönetmenliği yaptı. Bir çok günlük gazeteğe, siyasi analiz makaleleri yazdı. "Solda Birlik Girişimleri ve Sosyalist Birlik Partisi Deneyimi" araştırması yakında yayınlanacak. Küresel ve Yerel Düşünce Derneği (KÜYEREL) Başkanı. www.kuyereel.com yayın yönetmeni.